

Kopie

Afgeleverd aan: parket van de procureur des Konings
West-Vlaanderen, afdeling Brugge

Arrestnummer

C / 818 / 2022

Repertoriumnummer

2022 / 2022

Datum van uitspraak

10 juni 2022

Notitienummer griffie

2021/NT/1403

- C.A.
- R.G.
- V.K.
- T.M.
- T.Ma.
- I.NV
- T.G.

Notitienummer parket-generaal

2020/PGG/2919

2021/VJ11/1403

Hof van beroep Gent

Arrest

O.S.

VERSTEK V.K.

tiende kamer
correctionele zaken

COVER 01-00002749655-0001-0054-01-01-1

2020/PGG/2919 - 2021/VJ11/1403

Not.nr. KO.37.L6.002175/18

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **L.C.**, (RRN ...) met Colombiaanse nationaliteit,
geboren te (...) Colombia op (...), wonende te (...),
- burgerlijke partij -

I.J. (RRN ...) met Colombiaanse nationaliteit,
geboren te (...) op (...), wonende te
2. nr. - burgerlijke partij -

(overleden)

tegen

1. nr.

2. nr. **935 C.A.**, (RRN ...)
met Dominicaanse nationaliteit,
geboren te (...) op (...), ingeschreven te (...)
terzake aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Brugge,
- beklaagde -

3. nr. **936 R.G.**, (RRN ...)
met Dominicaanse nationaliteit,
geboren te (...) op (...), zonder gekende woon- of verblijfplaats in het
Rijk,
- beklaagde -

4. nr. (...) (niet inzake voor het hof)

5. nr. 937 V.K., (RRN ...)
met Thaise nationaliteit,
geboren te (...) op (...), zonder gekende woon- of
verblijfplaats in het Rijk,
- beklaagde –
6. nr. 938 T.M., Roland, (RRN ...)
met Belgische nationaliteit,
geboren te (...), wonende te (...), - beklaagde -
7. nr. 939 T.Ma., (RRN ...)
met Belgische nationaliteit,
geboren te (...) - beklaagde -
8. nr. 940 I. NV, (ON ...)
met maatschappelijke zetel te (...), - beklaagde
-
9. nr. 941 T.G. (RRN ...)
met Belgische nationaliteit,
geboren te (...), - beklaagde
-

verdacht van:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

A

het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem, met als doel de uitbuiting van prostitutie of ander vormen van seksuele uitbuiting, waarbij zijn toestemming van geen belang was,
(art. 389 § 1 lid 1, 433 *quinquies* §§ 1. 1°, 2 en 4, en 433 *novies* §§ 1 en 5 Strafwetboek)

met name ten nadele van [...] en andere, niet nader geïdentificeerde slachtoffers,

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken.

(art. 389 § 1 lid 1, 433septies lid 1. 2° en 2, en 433novies §§ 1 en 5 Strafwetboek)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt.

(art. 389 § 1 lid 1, 433septies lid 1. 6° en 2, en 433novies §§ 1 en 5 Strafwetboek)

met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betrof, ongeacht of betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon had of niet.

(art. 389 § 1 lid 1, 433septies lid 1. 7° en 2, en 433novies §§ 1 en 5 Strafwetboek)

te (...) en bij samenhang elders in het Rijk in de periode van 1 maart 2018 tot en met 18 augustus 2020

door V.P., C.A., R.G., V.K.,

B

ten einde eens anders driften te voldoen, een meerderjarige, zelfs met zijn toestemming, te hebben aangeworven, meegenomen, weggebracht of bij zich gehouden met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie,

(art. 380 §§ 1. 1° en 7, en 382 §§ 1 en 4 Strafwetboek)

met name ten nadele van [...]

en andere, niet nader geïdentificeerde slachtoffers,

met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofdbedrijvigheid of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon had of niet, en de dader daarbij misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid.

(art. 380 §§ 3. 2° en 7, 381, en 382 §§ 1 en 4 Sw)

(...) en bij samenhang elders in het Rijk in de periode van 1 maart 2018 tot en met 18 augustus 2020

door **V.P., C.A., R.G., V.K.,**

C

een huis van ontucht of prostitutie te hebben gehouden,

(art. 380 §§ 1. 2° en 7, en 382 §§ 1 en 4 Strafwetboek)

met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofdbedrijvigheid of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon had of niet, en de dader daarbij misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid.

(art. 380 §§ 3. 2° en 7, 381, en 382 §§ 1 en 4 Strafwetboek)

1 te Roeselare in de periode van 1 maart 2018 tot en met 18 augustus 2020

door **T.M., T.Ma., n.v. I. NV, T.G.,**

2 te Deerlijk, Roeselare, Brugge en bij samenhang elders in het Rijk in de periode van 1 maart 2018 tot en met 18 augustus 2020

door **V.P., C.A., R.G., V.K.,**

D

op welke manier ook, eens anders ontucht of prostitutie te hebben geëxploiteerd,
(art. 380 § 1. 4° en 7, en 382 §§ 1 en 4 Strafwetboek)

met name ten nadele van [...] en andere, niet nader geïdentificeerde slachtoffers,

met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofdbedrijvigheid of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon had of niet, en de dader daarbij misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid.

(art. 380 §§ 3. 2° en 7, 381, en 382 §§ 1 en 4 Strafwetboek)

1 te [...] en bij samenhang elders in het Rijk in de periode van 1 maart 2018 tot en met 18 augustus 2020

door C.A. , R.G., V.J., V.K.,

2 te (...) en bij samenhang te (...) in de periode van 1 augustus 2020 tot en met 18 augustus 2020

door V.J.

E

kamers of enige andere ruimte te hebben verkocht, verhuurd of ter beschikking gesteld met het oog op prostitutie met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren.

(art. 380 §§ 1. 3° en 7, en 382 §§ 1 en 4 Strafwetboek)

met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofdbedrijvigheid of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon had of niet, en de dader daarbij misbruik heeft gemaakt

van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of preciaire administratieve toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid.

(art. 380 §§ 3. 2° en 7, 381, en 382 §§ 1 en 4 Strafwetboek)

1 te (...) en bij samenhang elders in het Rijk in de periode van 1 maart 2018 tot en met 18 augustus 2020

door **T.M., T.Ma., I. NV, T.G.,**

2 te (...) en bij samenhang elders in het Rijk in de periode van 1 maart 2018 tot en met 18 augustus 2020

door **V.P., C.A., R.G., V.K.,**

F

wetens en wederrechtelijk kinderpornografisch materiaal als bedoeld in paragraaf 4, 1°, 2° of 3°, van artikel 383 bis van het Strafwetboek, te hebben verworven, in zijn bezit te hebben gehad of zich, met kennis van zaken, door middel van informatie- en communicatietechnologie, de toegang daartoe te hebben verschaft, te weten 1 kinderpornografische foto op zijn gsm te hebben bewaard

(art. 100 ter, en 383 bis §§ 2, 4 en 5 Strafwetboek)

bij samenhang te (...) en elders in het Rijk in de periode van 1 maart 2018 tot en met 18 augustus 2020

door **R.G.,**

G

opzettelijk zegels op het pand te (...), op bevel van het openbaar gezag gelegd, te hebben verbroken,

(art. 283 en 284 lid 1 Strafwetboek)

bij samenhang te (...) in de periode van 18 augustus 2020 tot en met 15 december 2020

door **T.G.,**

Bijzondere verbeurdverklaring

De **I. NV** wordt tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de artikelen 42, 1° en 382ter Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van:

- het onroerend goed gelegen te (...) en kadastraal gekend als:
sectie en perceelnummer: A 123 K
partitie: P0000

aard: huis
oppervlakte: 04 A 65 CA V;

– het onroerend goed gelegen te (...) en kadastraal gekend als:
sectie en perceelnummer: B 175 E
partitie: P0000
aard: huis
oppervlakte: 21 A 71 CA T.
(cfr. kaft 5, map 2)

V.P. wordt tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 16.040 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de tenlasteleggingen A, B, C2, D1 en E2 zijn verkregen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen.

C.A. wordt tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 17.533 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de tenlasteleggingen A, B, C2, D1 en E2 zijn verkregen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen.

R.G. wordt tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 28.500 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de tenlasteleggingen A, B, C2, D1 en E2 zijn verkregen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen.

V.K. wordt tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 152.770 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de tenlasteleggingen A, B, C2, D1 en E2 zijn verkregen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen.

V.J. wordt tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de

artikelen 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 1.500 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de tenlastelegging D2 zijn verkregen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen.

I. NV wordt tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 78.850 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de tenlasteleggingen C1 en E1 zijn verkregen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen.

T.M. wordt tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 50.260 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de tenlasteleggingen C1 en E1 zijn verkregen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen.

(cfr. kaft 5, map 4)

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B.15, besliste bij vonnis van 5 november 2021, bij verstek voor V.K. en op tegenspraak voor de overige partijen, als volgt:

“Verbetert de dagvaarding onder tenlastelegging D.1 door de woorden “VJ.” te schrappen.

Op strafgebied

(...)

Ten aanzien van CA., tweede beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A, B, C.2, D.1 en E.2 bewezen in hoofde van CA..

*Stelt vast dat dat de misdrijven die het voorwerp waren van het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC10 van 19 oktober 2020 en de thans aanhangige feiten, aan voormeld vonnis voorafgaand, samen de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van **eenzelfde misdadig opzet.***

Zegt voor recht dat de straf die reeds werd uitgesproken bij het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC10 van 19 oktober 2020, niet volstaat als bestraffing voor het geheel van deze misdrijven.

Veroordeelt C.A., bij toepassing van artikel 65 lid 1 en 2 van het Strafwetboek, bijkomend tot:

– een **gevangenisstraf van 30 maanden**
en

– een **geldboete van 250,00 EUR, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 2.000,00 EUR.**

Bij toepassing van artikel 380 §7 Strafwetboek is de geldboete **38 maal 250,00 EUR** en vermeerderd met **70 opdecimen** en gebracht op **76.000,00 EUR.**

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, uitgesteld wordt voor een termijn van DRIE (3) JAAR voor wat betreft 3/4en van de uitgesproken geldboete.

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis Strafwetboek een bedrag van **3.500,00 EUR verbeurd in het vermogen van C.A..**

Zegt voor recht dat de lastens beklaagde in beslag genomen en op rekening van het COIV gestorte gelden ten bedrage van 140,00 EUR + 655,00 EUR + 330,00 EUR + 1.071,00 EUR + 1.615,00 EUR + 230 dollar ten belope van het verbeurd verklaard bedrag mag worden toegerekend.

Veroordeelt **C.A.** tot betaling van:

- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020);
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op $4/15 \times 3.851,53 = 1.027,07$ EUR.

Ten aanzien van **R.G.**, derde beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A, B, C.2, D.1 en E.2 voor de periode van **1 maart 2018 tot 1 april 2019 niet bewezen** in hoofde van **R.G.** en spreekt hem daarvoor vrij zonder kosten.

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A, B, C.2, D.1, E.2 voor de periode van **af 1 april 2019 tot 18 augustus 2020** en tenlastelegging F bewezen in hoofde van

R.G. en veroordeelt hem uit dien hoofde, bij toepassing van artikel 65 lid 1 Strafwetboek, tot:

- een **gevangenisstraf van 3 jaar**
en
- een **geldboete van 1.000,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op **8.000,00 EUR**.

Bij toepassing van artikel 380 §7 Strafwetboek is de geldboete **38 maal 1.000,00 EUR** en vermeerderd met **70 opdecimen** en gebracht op **304.000,00 EUR**.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld** wordt voor een termijn van **VIJF (5) JAAR** voor wat **betreft de uitgesproken gevangenisstraf met uitzondering van de reeds ondergane hechtenis** en voor een termijn van **DRIE (3) JAAR** voor wat betreft **9/10en van de uitgesproken geldboete**.

Ontzet R.G. wegens de bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen van de uitoefening van de rechten genoemd in artikel 31 Strafwetboek overeenkomstig artikel 382 § 1 Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar.

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis Strafwetboek een bedrag van **5.000,00 EUR** verbeurd in het vermogen van **R.G.**.

Veroordeelt **R.G.** tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020);
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op $2/15 \times 3.851,53 = 513,54$ EUR.

(...)

Ten aanzien van **V.K.**, vijfde beklaagde

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A, B, C.2, D.1 en E.2 niet bewezen in hoofde van V.K. en spreekt haar daarvoor vrij zonder kosten.

Ten aanzien van **T.M.**, zesde beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging E.1 niet bewezen in hoofde van T.M. en spreekt hem daarvoor vrij zonder kosten.

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging C.1 bewezen in hoofde van T.M. en veroordeelt hem uit dien hoofde, bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek, tot:

- een **gevangenisstraf van 3 jaar**
en
- een **geldboete van 1.000,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op **8.000,00 EUR**.

Bij toepassing van artikel 380 §7 Strafwetboek is de geldboete 38 maal 1.000,00 EUR en vermeerderd met 70 opdecimen en gebracht op 304.000,00 EUR.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, uitgesteld wordt voor een termijn van **VIJF (5) JAAR voor wat betreft **2/3en van de uitgesproken gevangenisstraf** en voor een termijn van **DRIE (3) JAAR** voor wat betreft **3/4en van de uitgesproken geldboete**.**

Ontzet z wegens de bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlastelegging van de uitoefening van de rechten genoemd in artikel 31 Strafwetboek overeenkomstig artikel 382 § 1 Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar.

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis Strafwetboek een bedrag van 10.000,00 EUR verbeurd in het vermogen van T.M..

Veroordeelt T.M. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020);
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op $2/15 \times 3.851,53 = 513,54$ EUR.

Ten aanzien van **T.Ma.**, zevende beklaagde

Verklaart de feiten onder de **tenlastelegging E.1 niet bewezen** in hoofde van **T.Ma.** en spreekt hem daarvoor **vrij** zonder kosten.

Verklaart de feiten onder de **tenlastelegging C.1 bewezen** in hoofde van **T.Ma.** en **veroordeelt** hem uit dien hoofde, bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek, tot:

- een **gevangenisstraf van 2 jaar**
- en**
- een **geldboete van 1.000,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op **8.000,00 EUR**.

Bij toepassing van artikel 380 §7 Strafwetboek is de geldboete **38 maal 1.000,00 EUR** en vermeerderd met **70 opdecimen** en gebracht op **304.000,00 EUR**.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld** wordt voor een termijn van **VIJF (5) JAAR** voor wat **betreft 2/3en van de uitgesproken gevangenisstraf** en voor een termijn van **DRIE (3) JAAR** voor wat betreft **9/10en van de uitgesproken geldboete**.

Ontzet T.Ma. wegens de bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen van de uitoefening van de rechten genoemd in artikel 31 Strafwetboek overeenkomstig artikel 382 § 1 Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar.

Veroordeelt T.Ma. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020);
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op $2/15 \times 3.851,53 = 513,54$ EUR.

Ten aanzien van Naamloze vennootschap I., achtste beklaagde

Verklaart de feiten onder de **tenlastelegging E.1 niet bewezen** in hoofde van I. NV en spreekt haar daarvoor **vrij** zonder kosten.

Verklaart de feiten onder de **tenlastelegging C.1 bewezen** in hoofde van I. NV en **veroordeelt**, haar uit dien hoofde, bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek, tot:

– een **geldboete van 5.000,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op **400.000,00 EUR**.

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42,1° en 382ter Strafwetboek **de onroerend goederen:**

gelegen te (...) en kadastraal gekend als (...);

gelegen te (...) en kadastraal gekend als (...)

verbeurd in het vermogen van I. NV.

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis Strafwetboek een bedrag van **15.000,00 EUR verbeurd** in het vermogen van I. NV.

Veroordeelt I. NV tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020);
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op $2/15 \times 3.851,53 = 513,54$ EUR.

Ten aanzien van **T.G.**, negende beklaagde

Verklaart de feiten onder de **tenlastelegging E.1 niet bewezen** in hoofde van **T.G.** en spreekt hem daarvoor **vrij** zonder kosten.

Verklaart de feiten onder de **tenlasteleggingen C.1 en G bewezen** in hoofde van **T.G.** en **veroordeelt** hem uit dien hoofde, bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek, tot:

- een **gevangenisstraf van 3 jaar**
en
- een **geldboete van 1.000,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op **8.000,00 EUR**.

Bij toepassing van artikel 380 §7 Strafwetboek is de geldboete **38 maal 1.000,00 EUR** en vermeerderd met **70 opdecimen** en gebracht op **304.000,00 EUR**.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld** wordt voor een termijn van **VIJF (5) JAAR** voor wat betreft **2/3en van de uitgesproken gevangenisstraf** en voor een termijn van **DRIE (3) JAAR** voor wat betreft **3/4en van de uitgesproken geldboete**.

Ontzet T.G. wegens de bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen van de uitoefening van de rechten genoemd in artikel 31 Strafwetboek overeenkomstig artikel 382 § 1 Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar.

Veroordeelt T.G. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020);
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op $2/15 \times 3.851,53 = 513,54$ EUR.

Nopens de overtuigingsstukken

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42, 1° en 43, lid 1 Strafwetboek, en voor zoveel als nodig overeenkomstig artikel 382ter Strafwetboek, de **overtuigingsstukken** **KO.3576/2018, KO3577/2018, KO.3578/2018, KO.3579/2018, KO.3581/2018, KO.3582/2018, KO.3583/2018, KO.3584/2018, KO.3585/2018, KO.4075/2019, KO.0209/2020, KO.210/2020, BG.1756/2021, BG.1757/2021, BG.1758/2021, BG.1759/2021, BG.1755/2021, BG.1753/2021, BG.1766/2021, BG.1310/2021 en SIN nr. BADW7013** welke eigendom zijn van de veroordeelden en het voorwerp uitmaken dan wel gediend hebben of bestemd waren voor het plegen van de hiervoor bewezen verklaarde misdrijven **verbeurd**.

Stelt de overtuigingsstukken **KO.3580/2018, KO.3587/2018, KO.4241/2019, BG.5986/2020, BG.5985/2020, BG5823/2020, 5764/2020, BG.1761/2021, BG.1762/2021, BG.1763/2021, BG.1764/2021, BG.1765/2021, SIN nr. BAAB1805, SIN nr. BAAB1806, SIN nr. BAAB1804 en BG.1367/2021** ter beschikking van het openbaar ministerie om er mee te handelen als naar recht.

Beveelt de teruggave van het overtuigingsstuk **KO.1056/2020** aan de **rechtmatige eigenaar**, zijnde **M.S.**

Beveelt de teruggave van het lastens **C.F.** in beslag genomen en op rekening van het COIV gestorte gelden ten bedrage van 3.140,00 euro.

Beveelt de teruggave van het lastens **B.R.** in beslag genomen en op rekening van het COIV gestorte gelden ten bedrage van 995,00 euro.

Op burgerlijk gebied

Verklaart de vordering van **L.C.** ontvankelijk en als volgt gegrond.

Veroordeelt CA, R.G, T.M, T.Ma, I. NV en T.G. om *solidair* te betalen aan deze burgerlijke partij de som van 1.500,00 EUR meer de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 4 december 2019 tot heden en vanaf heden tot de dag der algehele betaling meer de moratoire intresten, eveneens aan de wettelijke intrestvoet.

Veroordeelt hen tevens tot het betalen van een *rechtsplegingsvergoeding* aan deze burgerlijke partij, begroot op 520,00 EUR.

****

Verklaart de vordering van IJ. ontvankelijk en als volgt gegrond.

Veroordeelt CA, R.G, VJ, T.M, T.Ma, I. NV en T.G. om te betalen aan deze burgerlijke partij de som van 3.000,00 EUR, meer de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 18 augustus 2020 tot heden en vanaf heden tot de dag der algehele betaling meer de moratoire intresten, eveneens aan de wettelijke intrestvoet.

Veroordeelt hen tevens tot het betalen van een *rechtsplegingsvergoeding* aan deze burgerlijke partij, begroot op 845,00 EUR.

****

Houdt de overige burgerlijke belangen overeenkomstig artikel 4 al. 2 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering zoals vervangen bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005, *ambtshalve aan*.

1.2 Voormeld vonnis ten aanzien van V.K. bij verstek, werd op 15 november 2021 bij toepassing van artikel 40, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek, aan deze beklaagde betekend (betekening door het openbaar ministerie aan het openbaar ministerie).

1.3 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 23 november 2021 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden C.A., R.G., V.K., T.M., I. NV en T.G. tegen alle beschikkingen op strafgebied;
- 29 november 2021 door de beklaagde I. NV tegen alle beschikkingen op burgerlijk en strafrechtelijk gebied van het vonnis, conform het grievenformulier;
- 29 november 2021 door de beklaagde T.G. tegen alle beschikkingen op burgerlijk en strafrechtelijk gebied van het vonnis, conform het grievenformulier;

- 1 december 2021 door de beklaagde T.Ma. tegen alle beschikkingen op burgerlijk en strafrechtelijk gebied van het vonnis, conform het grievenformulier;
- 2 december 2021 door de beklaagde T.M. tegen alle beschikkingen op burgerlijk en strafrechtelijk gebied van het vonnis, conform het grievenformulier;
- 2 december 2021 door het openbaar ministerie tegen T.Ma. tegen alle beschikkingen op strafgebied.

1.4 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op:

- 23 november 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde C.A.,
- 23 november 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde R.G.,
- 23 november 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde V.K.,
- 23 november 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde T.M.,
- 23 november 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde I. NV,
- 23 november 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde T.G.,
- 29 november 2021 door de raadsman van de beklaagde I. NV;
- 29 november 2021 door de raadsman van de beklaagde T.G.;
- 1 december 2021 door de raadsman van de beklaagde T.Ma.;
- 2 december 2021 door de raadsman van de beklaagde T.M.;
- 2 december 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde T.Ma..

-

1.5 Het hof legde op de rechtszitting van 10 februari 2022 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, bij toepassing van de artikelen 152,§1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 6 mei 2022.

Op die laatste rechtszitting verklaarden (de advocaten van) alle partijen dat alle eventueel laattijdig meegedeelde en/of laattijdig neergelegde conclusies in het debat mogen worden gehouden.

1.6 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 6 mei 2022:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van D.J., advocaat-generaal,

- de beklaagde C.A. in haar middelen van verdediging, bijgestaan door meester D.M., advocaat met kantoor te (...),
- de beklaagde R.G. in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester H.T., advocaat met kantoor te (...),

- de beklaagde T.M. in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester B.S., advocaat met kantoor te (...),
- de beklaagde T.Ma. in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester H.F., advocaat met kantoor te (...),
- de beklaagde I. NV in zijn middelen van verdediging vertegenwoordigd door meester V.K. en meester B.S., beiden advocaat met kantoor te (...),
- de beklaagde T.G. in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester V.J. en meester K.S., beiden advocaat met kantoor te (...),
- de burgerlijke partijen L.C. en I.J. in hun middelen vertegenwoordigd door meester F.D., advocaat met kantoor te (...),

dit alles in het Nederlands, behoudens de verklaringen van de beklaagde C.A. die zich heeft uitgedrukt in de Spaanse taal en werd bijgestaan door de aangestelde tolk, die de gezegden heeft vertaald van het Spaans naar het Nederlands en omgekeerd.

Hoewel regelmatig gedagvaard om te verschijnen voor het hof, was de beklaagde V.K. niet aanwezig en werd zij ook niet vertegenwoordigd door een advocaat. Het hof behandelde de zaak ten aanzien van haar bij verstek.

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 5 november 2021 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, zijn tijdig en regelmatig naar de vorm.

De grievenformulieren zijn eveneens tijdig.

2.2 In de verzoekschriften die het openbaar ministerie neerlegde ten aanzien van de beklaagden C.A., R.G., T.Ma., T.M. en T.G. bepaalde het openbaar ministerie telkens dezelfde grief, namelijk voor wat betreft de strafmaat. In het verzoekschrift dat het openbaar ministerie neerlegde ten aanzien van I. NV bepaalde het openbaar ministerie een grief over de procedure (discrepantie tussen de motieven en het dictum) en over de strafmaat. In het verzoekschrift dat het openbaar ministerie neerlegde ten aanzien van de beklaagde V.K. bepaalde het openbaar ministerie een grief over de schuld.

De advocaat van de beklaagde I. NV bepaalde in het *grievensformulier hoger beroep*, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, grieven over de schuld aan de telastlegging C.1, de straf, de burgerlijke vordering en andere (bijdragen, vergoeding en kosten).

De advocaat van de beklaagde T.G. bepaalde in het *grievensformulier hoger beroep*, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, grieven over de schuld aan de telastleggingen C.1 en G, de straf, de burgerlijke vordering en andere (bijdragen, vergoeding en kosten).

De advocaat van de beklaagde T.Ma. bepaalde in het *grievensformulier hoger beroep*, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, grieven over de schuld aan de telastlegging C.1, de straf en de burgerlijke vordering.

De advocaat van de beklaagde T.M. bepaalde in het *grievensformulier hoger beroep*, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, grieven over de schuld aan de telastlegging C.1, de straf, de burgerlijke vordering en andere (bijdragen, vergoeding en kosten).

Al deze grieven zijn nauwkeurig.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden T.M., T.Ma., I. NV en T.G. en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

De vrijspraak van de beklaagden T.M., T.Ma., I. NV en T.G. aan de telastlegging E.1 is door geen enkel hoger beroep bestreden, zodat die beslissing definitief is. Ook de schuld van de beklaagden C.A. en R.G. aan de telastleggingen A, B, C.2, D.1, E.2 (voor R.G. beperkt tot de periode vanaf 1 april 2019 tot 18 augustus 2020) en F (enkel voor R.G.) staat vast.

3. De zaak werd bij de eerste rechter aanhangig gemaakt ingevolge de verwijzingsbeschikking van 9 juli 2021 van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge. De raadkamer nam verzachtende omstandigheden aan voor alle beklaagden voor wat betreft de telastleggingen A, B, C, D en E. De eerste rechter was en het hof is dus bevoegd om van de strafvordering kennis te nemen.

4.1 Sinds 1 juni 2022 is de wet van 21 maart 2022 houdende wijzigingen aan het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht (Wet 21 maart 2022, *BS* 30 maart 2022) in werking. Het seksueel strafrecht is grondig gewijzigd. De wet van 21 maart 2022 wijzigt ook de strafbepalingen met betrekking tot de prostitutie van meerderjarigen.

T.Ma., T.M., T.G. en I. NV verzochten het hof om de behandeling van de zaak uit te stellen tot na de inwerkingtreding van de wet van 11 maart 2022. Gezien het hof de partijen op de rechtszitting van 6 mei 2022 meedeelde dat het arrest na 1 juni 2022 zou worden uitgesproken, hadden de partijen de mogelijkheid om tegenspraak te voeren over de op 30 maart 2022 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerde wetswijziging en de eventuele gevolgen ervan, wat zij trouwens ook concreet deden, ook in conclusies. Er was van geen der partijen vervolgens nog bezwaar tegen de verdere behandeling van de zaak op de rechtszitting van 6 mei 2022.

Als de wet tussen het tijdstip van de te last gelegde feiten en de dag van de uitspraak gewijzigd is, blijven de te last gelegde feiten steeds omschreven volgens de strafwet die van toepassing was op het tijdstip van de feiten. Een herkwalificatie van de feiten is dan niet aan de orde. De rechter moet in dat geval wel nagaan of de te last gelegde misdrijven ononderbroken strafbaar zijn gebleven. Bovendien moet de rechter als de straf, ten tijde van zijn beslissing bepaald, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald, overeenkomstig artikel 2, tweede lid, Strafwetboek de minst zware straf toepassen.

Volgens de beklaagden T.Ma., T.M., T.G. en I. NV is het houden van een huis van ontucht (telastlegging C) sinds 1 juni 2022 niet langer strafbaar. Zij verwijzen naar de memorie van toelichting van de wet van 21 maart 2022, waarin staat dat het louter houden van een huis van ontucht, waar geen sprake is van enige seksuele of financiële uitbuiting, niet langer strafbaar is.

4.2 De wetgever was van oordeel dat artikel 380 (oud) Strafwetboek kon weggelaten worden, omdat dit veelal viel onder mensenhandel in de strikte betekenis van het woord: slachtoffers van pooierschap kunnen immers slachtoffer zijn van mensenhandel met het oog op de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting, als de constitutieve bestanddelen van mensenhandel verenigd zijn (artikel 433*quinquies* (oud) Strafwetboek; zie: Memorie van Toelichting, *Parl. St.*, Kamer, 2020-2021, doc 55, 2141/001, p. 71). Uitbuiting en exploitatie was ook vervat in artikel 380, § 1, 1°, 2°, 3° en 4° (oud) Strafwetboek.

Om een duidelijk onderscheid te maken met de bepalingen inzake mensenhandel, dat onder meer de uitbuiting viseert, voegde de Wet 21 maart 2022 een hoofdstuk "Misbruik van prostitutie" toe aan titel VIII boek 2 van het Strafwetboek (Memorie van Toelichting, *Parl. St.*, Kamer, 2020-2021, doc 55, 2141/001, p. 72)

Artikel 433^{quater}/1 Strafwetboek stelt volgende handelingen gepleegd tegen een meerderjarig persoon strafbaar:

- het organiseren van de prostitutie van een ander met als doel het bekomen van een voordeel, behalve in de gevallen die de wet bepaalt;
- het bevorderen, ertoe aanzetten, aanmoedigen of vergemakkelijken van prostitutie met als doel het, rechtstreeks of onrechtstreeks, bekomen van een abnormaal economisch voordeel of elk ander abnormaal voordeel;
- maatregelen nemen om het verlaten van de prostitutie te verhinderen of te bemoeilijken.

Het nieuwe artikel 433^{quater}/4 Strafwetboek voorziet in strafverzwaring, genoemd “*verzwaard misbruik van prostitutie*”, indien het misdrijf is gepleegd ten aanzien van een kwetsbare meerderjarige ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, een zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid. De nieuwe wet voorziet niet in strafverzwaring wanneer het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende activiteit van een vereniging.

In de toelichting bij het amendement dat aanleiding gaf tot de tekst van artikel 433^{quater}/1 Strafwetboek (Amendement nr. 79 (GABRIELS) bij het wetsontwerp houdende wijzigingen aan het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht, *Parl. St.*, Kamer, 2020-2021, doc 55, 2141/005, p. 13) staat dat zelfstandige sekswerkers samen een huis mogen huren waarin zij seksuele diensten aanbieden, op voorwaarde dat er tussen hen geen gezagsverhouding bestaat. De minister van justitie verduidelijkte de draagwijdte van die bepaling tijdens de parlementaire voorbereiding als volgt (Verslag van de eerste lezing over het wetsontwerp houdende wijzigingen aan het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht, *Parl. St.*, Kamer, 2020-2021, doc 55, 2141/006, p. 108): ‘*Het risico op misbruik is voor sekswerkers tevens groter in een gezagsrelatie dan als zelfstandige, waar een grotere mate van vrijheid bestaat (cf. de vier fundamentele vrijheden van sekswerkers vermeld in de toelichting bij amendement nr. 79). Daarom sluit het wetsontwerp een gezagsrelatie uit, ‘behalve in de gevallen die de wet bepaalt’. Dit laatste zal verfijnd worden in een latere wet; in afwachting blijft de huidige wet vanzelfsprekend gelden. Wat betreft rendez-vous huizen, dit is een zeer ruim begrip en de vraag rijst wat strafbaar is. Indien het om louter verhuur gaat aan sekswerkers, is dit niet langer strafbaar. Bij uitbating geldt een onderscheid: indien het om louter zelfstandige sekswerkers gaat, dan kan dit; indien het daarentegen om een georganiseerde prostitutie gaat met uitbating door een werkgever of door iemand die geen sekswerker is, dan blijft dit strafbaar.’*

De vier fundamentele vrijheden van sekswerkers waar de minister naar verwees, zijn de volgende:

1. eenieder mag een ander als seksuele partner weigeren;
2. eenieder mag bepaalde seksuele handelingen weigeren;
3. eenieder mag een seksueel contact onderbreken of afbreken;

4. eenieder mag voorwaarden stellen aan de eigen seksualiteit.

4.3 T.Ma., T.M., T.G. en I. NV voeren ten onrechte aan dat de handelingen die hen worden verweten onder de telastlegging C thans niet langer strafbaar zijn. De wet stelt de organisatie van prostitutie in een gezagsrelatie immers onverkort strafbaar. Hieronder valt ook de verhuur en uitbating van een prostitutiehuis. Mededader aan de organisatie van prostitutie is onder meer wie met kennis van zaken een prostitutiehuis verhuurt aan een uitbater die zelf geen sekswerker is.

De wet waar het eerste gedachtestreepje van artikel 433*quater*/1 Strafwetboek (zie hierna) naar verwijst is nog niet in werking. Het staat echter vast dat deze toekomstige wet geen straffeloosheid zal invoeren voor houders van een prostitutiehuis waar sekswerkers worden uitgebuit of misbruikt.

4.4 De handelingen vermeld onder de telastleggingen B, C, D en E zijn voor elk van de beklagden nog steeds en ononderbroken strafbaar als volgt:

- de handelingen vermeld onder de telastlegging B (aanzetten tot ontucht), C (houden van een huis van ontucht) en D (exploitatie van eens anders ontucht) overeenkomstig artikel 433*quater*/1, eerste gedachtestreepje, Strafwetboek;
- de handelingen vermeld onder de telastlegging D (verhuur van kamers tegen abnormaal profijt) overeenkomstig artikel 433*quater*/1, tweede gedachtestreepje, Strafwetboek.

Deze misdrijven worden door artikel 433*quater*/1, tweede lid, Strafwetboek bestraft met gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met geldboete van vijfhonderd euro tot vijftienduizend euro. Het derde lid van deze bepaling stelt ook de poging strafbaar met gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfduizend euro. Het vierde lid van deze bepaling stelt dat de boete zoveel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn.

De nieuwe strafwet voorziet niet in strafverzwaring wanneer de handelingen plaatsvinden in het kader van een vereniging. De strafverzwaring van deze niet meer geldende verzwarende omstandigheid buiten beschouwing latend, is de strafmaat voor het misdrijf dat voorwerp is van deze telastlegging dezelfde gebleven.

4.5 De handelingen die in de telastlegging F aan R.G. worden verweten, zijn ook sinds de wijziging van de Wet 21 maart 2022 ononderbroken strafbaar gebleven overeenkomstig artikel 417/43 en 417/46 Strafwetboek.

Kinderpornografisch materiaal, zoals vermeld in de telastlegging F, wordt sinds 1 juni 2022 door artikel 417/43 Strafwetboek omschreven als beelden van seksueel misbruik van minderjarigen, waaronder moet worden begrepen:

- elk materiaal dat de visuele weergave op welke wijze dan ook behelst van een minderjarige die deelneemt aan echte of gesimuleerde expliciete seksuele gedragingen, of dat de weergave behelst van de geslachtsorganen van een minderjarige voor primair seksuele doeleinden;
- elk materiaal dat de visuele weergave op welke wijze dan ook behelst van een persoon die er als een minderjarige uitziet en die deelneemt aan echte of gesimuleerde expliciete seksuele gedragingen, of dat de weergave behelst van de geslachtsorganen van deze persoon voor primair seksuele doeleinden;
- realistische afbeeldingen die de weergave behelzen van een niet-bestaande minderjarige die deelneemt aan expliciete seksuele gedragingen, of die de weergave behelzen van de geslachtsorganen van deze minderjarige voor primair seksuele doeleinden.

De handelingen die in de telastlegging F zijn vermeld worden sinds 1 juni 2022 in artikel 417/46, eerste lid, Strafwetboek omschreven als het bezitten of verwerven, al dan niet voor een derde, van beelden van seksueel misbruik van minderjarigen. Dit misdrijf wordt sinds 1 juni 2022 op grond van artikel 417/46, tweede lid, Strafwetboek bestraft met (opsluiting van) gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met geldboete van vijfhonderd euro tot tienduizend euro.

Het misdrijf wordt nu strenger bestraft dan in artikel 383bis, §§ 2, 4 en 5 (oud) Strafwetboek, zodat het hof overeenkomstig artikel 2, tweede lid, Strafwetboek, de vroegere mildere straf toepast.

5. De eerste rechter heeft de relevante feiten in het beroepen vonnis oordeelkundig samengevat als volgt:

'Het dossier neemt een aanvang met het aanvankelijk proces-verbaal KO.37.L6.02175/2018 waarin informatie dat er via redlights.be minstens sedert maart 2018 een verhoogd aanbod van seksuele diensten tegen betaling werd aangeboden in (...), met de bijzonderheid dat de diensten werden geleverd door (vaak transeksuele) Latijns-Amerikaanse dames, wordt gerelateerd aan de informatie dat er aan een villa in (...) nachts opvallend veel passage is en dat er veel dames van vreemde origine worden gespot.

Op dit adres staat P.J. ingeschreven, die werkt voor de firma (...), waarvan eerste beklagde zaakvoerder is. De huur wordt volgens P.J. betaald door eerste beklagde, die zelf samen met zijn partner, vijfde beklagde, woont in (...).

Op 3 en 17 juli 2018 werd een controle uitgevoerd in het pand gelegen aan (...). Daar werden tweede en vijfde beklagde aangetroffen, alsook een aantal dames zonder geldige verblijfsvergunning. Tweede beklagde werd verhoord op 19 juli 2018. Zij was destijds illegaal naar België gekomen en in de prostitutie verzeild geraakt. Via Payoke bewam ze een verblijfsstatuut. In februari 2018 kwam ze voor het eerst in contact met eerste beklagde, voor wie ze sinds april werkt met een arbeidscontract. Ze bevestigde dat ze de schakel was tussen

eerste beklagde en de meisjes. Haar job bestaat erin te zorgen voor de verhuur van de kamers van de panden in (...) aan de meisjes en het beheer van de zoekertjes en advertenties op de website (...). Ze werkte soms als telefoniste voor de meisjes en beantwoord(d)e de telefoontjes van de klanten. Ze inde ook de dagelijkse huurgelden (30,00 euro/dag) die de meisjes dienden te betalen aan eerste beklagde en gaf deze dagelijks af aan eerste beklagde. Ze verklaarde dat ze niet wist dat de meisjes illegaal waren.

Bij de controle werd ook een geldsom van 1.071,00 euro van tweede beklagde in beslag genomen alsook meerdere gsm-toestellen en de huurcontracten die met de meisjes gesloten waren.

Uit navraag bij het kadaster bleek dat eerste beklagde het pand in (...) huurde van achtste beklagde.

Uit het bankonderzoek bleek dat er op de rekeningen van eerste beklagde en zijn partner, vijfde beklagde, een groot aantal aanzienlijke cash-stortingen plaats vonden, dat er maandelijks huurgelden werden betaald aan achtste beklagde, dat eerste beklagde voor een bedrag van 88.275,00 euro had gefactureerd aan zijn eigen vennootschap voor geleverde prestaties, doch dat dit vermoedelijk inkomsten uit prostitutie betrof. Verder bleek dat tweede beklagde vaak betalingen deed aan (...), het bedrijf dat de website (...) uitbaat.

Verder werden ook de gsm-toestellen van de aanwezige meisjes uitgelezen, wat bevestigde dat zij allemaal actief waren in de prostitutie. Zij werden ook verhoord. Een aantal van hen verklaarden dat zij 80,00 euro huurgeld per dag moesten betalen voor het gebruik van een kamer. Uit het verhoor van R.Y. komt naar voor dat tweede beklagde en haar partner (D.S.) voor eerste beklagde werken, dat zij hen in de prostitutie gepusht hebben, dat tweede beklagde de zaken organiseerde en hiervoor zelfs haar dertienjarige dochter inschakelde en dat ze amper een vergoeding ontving voor de geleverde prestaties en dreigden haar identiteitspapieren af te nemen.

Op 4 juli 2019 wordt een nieuwe controle uitgevoerd in het pand aan de (...). Er worden opnieuw een aantal transseksuele meisjes aangetroffen van Latijns-Amerikaanse origine die werkzaam zijn als prostituee. C.F. verklaarde dat 'M.' (C.A.) (tweede beklagde) een week geleden haar kwam oppikken aan het station en haar naar het pand in (...) had gebracht. Ze moest 560,00 euro huur per week aan haar betalen. Zij werkte volledig zelfstandig en deed alles zelf (condooms en glijmiddel voorzien, zelf advertenties plaatsen en telefoon opnemen). Indien tweede beklagde de telefoon overnam van de meisjes, dienden zij 50% van hun inkomsten af te staan.

Op 17 september 2019 worden vier huiszoekingen uitgevoerd in de panden gelegen te (...) en aan (...), te (...).

Alle panden waren ingericht als bordelen. Er werden verschillende reis- en identiteitsdocumenten aangetroffen, simkaarten en telefoons en grote hoeveelheden cash-geld.

De in de panden aanwezige prostituées werden verhoord en ook zij verklaarden dat ze de huurgelden moesten betalen aan tweede beklagde. D.I. diende 490,00 euro

te betalen voor één kamer voor 3 dagen en ook 10 à 15 euro per klant moest afstaan aan een tussenpersoon. V.L. verklaarde dat zij 30,00 euro huur per dag moest betalen en voor de diensten van de receptioniste 10,00 euro per klant. H.Y. verklaarde dat zij (en andere meisjes) 50% van alle inkomsten dienden af te staan aan tweede beklagde, die alles besliste. Eerste beklagde zag ze niet zo veel. C.M. verklaarde dat tweede beklagde de advertenties plaatste voor haar, dat zij 100,00 euro per dag diende te betalen aan tweede beklagde en dat haar partner (die zij herkent als derde beklagde), het geld komt innen. R.D. verklaarde dat zij 70,00 euro per dag moest betalen aan tweede beklagde, die goed op de hoogte was van haar preciaire/illegale situatie maar daar misbruik van maakte volgens haar. Ook de andere aangetroffen personen, L.M., L.M.s, H.J. legden gelijklopende verklaringen af.

Op 4 december 2019 werd tot een controle overgegaan van een pand, gelegen aan de (...), waarvan twee appartementen ook bleken gehuurd te zijn door eerste en vijfde beklagde van de N(...). Er werden een aantal prostitués aangetroffen, waaronder de burgerlijke partij L.C.. In haar verhoor bevestigde zij dat tweede beklagde (onder de naam 'M.' (C.A.)) haar naar Roeselare had gebracht en dat zij 80,00 euro per dag huur moest betalen aan tweede beklagde. Bovendien moest zij de helft van alle inkomsten afgeven. Ook C.R. bevestigde dat zij naar hier was gekomen als sekswerker, dat 'M.' C.A. haar afhaalde aan het station en hen voerde naar het pand, dat zij 80,00 euro huurgeld per dag moesten betalen en bovendien de helft van de inkomsten moesten afstaan. Andere prostitués, zijnde M.Ss, J.C., E.M. verklaarden dat zij op zelfstandige basis werkten en een kamer huurden van tweede beklagde in het appartement voor 80,00 euro per dag.

Op 17 december 2019 werden tweede en derde beklagde verhoord. Tweede beklagde bevestigde dat zij een relatie heeft met derde beklagde, dat zij werkte voor eerste beklagde en dat haar taak erin bestond de kamers te verhuren, de advertenties te plaatsen en de huurgelden te innen. In totaal waren er een 35-tal kamers verdeeld over de verschillende panden. Het huurgeld bedroeg 80,00 euro per dag per kamer en moest zij dagelijks afgeven aan eerste beklagde, in totaal 1.000,00 à 1.500,00 per dag. Derde beklagde verklaarde dat hij tewerkgesteld was door eerste beklagde als klusjesman om het onderhoud van de panden te doen. Met de prostitutieactiviteiten heeft hij geen uitstaans.

Op 18 augustus 2020 werd opnieuw een huiszoeking uitgevoerd in het pand gelegen aan de (...). Het pand doet nog steeds dienst als huis van ontucht. De aanwezige prostitués (...) bevestigden dat zij werkten voor 'M.' (C.A.) (tweede beklagde) en dat zij 50% van hun inkomsten dienden af te staan en 80,00 euro huur per dag moesten betalen voor de kamer, dat meestal dagelijks werd geïnd.

Op zelfde datum wordt ook een huiszoeking uitgevoerd in een pand, gelegen aan de (...), waar tweede en derde beklagde wonen. Naar aanleiding van deze huiszoekingen worden tweede en derde beklagde gearresteerd en worden zij uitvoerig verhoord door de politie en onderzoeksrechter, die besliste hen aan te houden.

Aangezien bleek dat een aantal van de panden werden gehuurd via achtste en/of negende beklagde, werd op 4 november 2020 een huiszoeking uitgevoerd in het immokantoor dat zich

met de verhuur bezighield van de panden en werd de zaakvoerster, V.C., verhoord over de betrokkenheid van de zesde, zevende, achtste en negende beklaagde.

Op dezelfde datum werd ook een huiszoeking uitgevoerd in de woning van het gezin van T.M. en zijn inwonende zoon T.Ma., die verhoord werden op 10 en 9 november 2020 over hun betrokkenheid bij de activiteiten van eerste beklaagde. Ook in de woning van T.G. werd op die datum een huiszoeking uitgevoerd en hij werd verhoord op 16 november 2020.

Op 21 december 2020 wordt een huiszoeking uitgevoerd in een pand gelegen aan de (...), waar vierde beklaagde wordt aangetroffen. Ze wordt verhoord en verklaarde dat ze is beginnen werken als telefoniste voor tweede beklaagde in de zomer van 2020 en ook de profielen van de meisjes aanmaakte, en hield tweede beklaagde systematisch op de hoogte van alle activiteiten via WhatsApp.

Bij het verder onderzoek werden ook de gsm-toestellen van de beklaagden en de bij de huiszoeking aangetroffen prostituees uitgelezen en werd de communicatie tussen tweede, derde en vierde beklaagde geëxploiteerd. Ook werd er uitvoerig getapt op de telefoonnummers van tweede, derde, zesde, zevende, achtste en negende beklaagde en werd een doorgedreven financieel- en patrimoniumonderzoek gevoerd.

Op 14 januari 2021 werden tweede en derde beklaagde uitvoerig herverhoord.

Op 1 maart 2021 werd op last van de onderzoeksrechter met gerechtsdeurwaardersexploot lastens I. NV Tak strafrechtelijk bewarend beslag gelegd op de onroerende goederen gelegen aan (...) en aan (...).

In april 2021 werden T.G., T.M., T.Ma. en V.C. allen herverhoord.'

6. T.Ma., T.G. en I. NV stellen dat de strafvordering onontvankelijk is omdat zij totaal willekeurig en arbitrair worden vervolgd. Zij wijzen op het feit dat prostitutie in België wordt gedoogd, en dat de andere personen die met kennis van zaken panden verhuurden aan wijlen V.P. niet mee worden vervolgd.

Het recht om de strafvordering uit te oefenen ontstaat door het plegen van het als misdrijf omschreven feit. Het monopolie van de strafvervolgning komt in de regel toe aan het openbaar ministerie, dat vrij beslist wie het al dan niet vervolgt.

De stelling van T.Ma., T.G. en I. NV dat de vervolging in deze zaak willekeurig is, steunt op de misvatting dat de uitbating van prostitutie ten aanzien van kwetsbare sekswerkers in België wordt gedoogd. Tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 21 maart 2022 werd meermaals benadrukt dat de bescherming van kwetsbare sekswerkers prioriteit blijft. Uit niets blijkt dat terzake een gedoogbeleid zou gelden. T.Ma., T.G. en I. NV staan terecht wegens het houden van een huis van ontucht, met de verzwarende omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van

de kwetsbare toestand van de sekswerkers. Hieronder zal blijken dat deze verzwarende omstandigheid ook aan deze beklagden toerekenbaar is.

Er bestaat geen gedoogbeleid voor de uitbating van deze vorm van prostitutie, zodat het middel feitelijke grondslag mist. Van een willekeurige vervolging is geen sprake.

7.1 De onderzoekers troffen V.K. aan in het pand in de (...) tijdens de huiszoeking op 3 juli 2018. Ze was op dit adres ingeschreven. De politie verhoorde haar niet, omdat niet duidelijk was wat haar rol was. Ze was wel Dimona- gemeld. De Dimona (Déclaration Immédiate/Onmiddellijke Aangifte) is het elektronische bericht waarmee de werkgever aan de Rijksdienst voor de Sociale Zekerheid (RSZ) meldt dat een werknemer in dienst komt, uit dienst gaat, langer of korter werkt dan voorzien. De aangifte is verplicht en gebeurt via de beveiligde onlinedienst Dimona. Ook C.A. was aanwezig bij die zoeking. Ze deelde de politie mee dat ze voor V.P. werkte: ze moest reclame maken voor zijn massagesalon en de afspraken maken met de klanten. Volgens haar werkte V.K. mee in het salon. Andere meisjes bevestigden dat. C.A. verklaarde dat ze het geld van de meisjes elke dag afgaf aan de vrouw van V.P. (V.K.) of aan V.P. zelf. Bij de uitlezing van het gsm-toestel van C.A. bleek dat zij in die periode regelmatig met V.K. converseerde over seksafspraken. R.G. verklaarde dat V.K. en V.P. beiden baas waren in het bedrijf '...', waar de massageactiviteiten waren in ondergebracht.

Later zou C.A. expliciet verklaren dat V.K. nergens van afwist, maar gelet op haar aanwezigheid in het prostitutiepand, de uitlezing van het gsm-toestel van C.A., de verklaring van R.G. en de duidelijke eerste verklaring van C.A., is dat niet geloofwaardig.

Uit het onderzoek blijkt verder nog dat de inkomsten uit prostitutie en kamerverhuur voor een groot deel werden gestort op de rekening van V.K., waarvan ook V.P. volmachthouder was. V.K. vormde een gezin met V.P.. Die inkomsten zijn ook haar ten goede gekomen.

Gelet op dit alles, is het voor het hof bewezen dat V.K. niet enkel sekswerker was in het pand in de (...), maar ook mededader is aan mensenhandel met het oog op de uitbuiting van prostitutie in de zin van artikel 433^{quinquies}, 1 ° Strafwetboek. Samen met haar echtgenoot V.P. en met medewerking van C.A. stond zij mee in voor de huisvesting van en de controle op de sekswerkers.

7.2 De sekswerkers van de 'massagesalons' van V.P. en V.K. bevonden zich onmiskenbaar in een kwetsbare toestand ingevolge hun onwettige of precaire administratieve toestand, dan wel ingevolge hun precaire sociale toestand. Zij

waren veelal illegaal in België. Ze konden om die reden geen reguliere arbeidsovereenkomst sluiten in Europa maar waren overgeleverd aan de *goodwill* van pooiers. Zij waren nergens gemeld of ingeschreven en maakten dus geen aanspraak op sociale rechten en bescherming. Sommige van de sekswerkers waren transseksuelen (zogenaamde *shemales*) en alleen al om die reden bijzonder kwetsbaar. Alle sekswerkers moesten een niet-marktconforme vergoeding betalen om zich in de prostitutiepanden te kunnen prostitueren: zij moesten ofwel 80 euro per dag betalen voor de huur van een kamer (560 euro/week), ofwel de helft van hun inkomsten uit sekswerk afstaan. Sommige sekswerkers verklaarden zelfs dat ze zowel de huurprijs betaalden als de helft van hun inkomsten afstonden. De sekswerkers konden hun werktijden of prijs niet zelf bepalen. Dat zij onder die voorwaarden toch wilden werken, toont aan dat zij omwille van hun precaire administratieve of sociale toestand geen aanvaardbaar alternatief hadden.

Het spreekt voor zich dat V.K. wist dat bij de uitbuiting van prostitutie misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de sekswerkers. Zij kwam in de (...) met die sekswerkers in contact en incasseerde hun inkomsten uit prostitutie. Ook de verzwarende omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de slachtoffers is voor haar bewezen. Verder staat vast dat ook zij van de mensenhandel een gewoonte maakte en dat het misdrijf is gepleegd in het kader van een vereniging. Het hof verwijst naar de lange periode waarbinnen zij bij de zogenaamde 'massagesalons' was betrokken en de georganiseerde samenwerking met onder meer V.P. en C.A..

Uit de dossiergegevens blijkt dat V.K. op 25 mei 2019 definitief terug naar Thailand trok. Haar schuld aan de feiten van de telastlegging A staat vast, doch beperkt tot de periode van 1 maart 2018 tot 25 mei 2019.

7.3 Door sekswerkers aan te werven, te huisvesten en te controleren met het oog op de uitbuiting van prostitutie, is V.K. ook mededader aan het aanzetten tot ontucht (telastlegging B) en het houden van een huis van ontucht (telastlegging C.2). Zij behaalde uit de prostitutie van de andere sekswerkers onmiskenbaar een abnormaal voordeel, in die zin dat die sekswerkers een niet-marktconforme vergoeding betaalden om in de prostitutiepanden te kunnen werken. Bijgevolg maakte ze zich ook schuldig aan de exploitatie van andermans prostitutie (telastlegging D.1) en het verhuur van kamers met de bedoeling een abnormaal profijt te genereren (telastlegging E.2). Ook de verzwarende omstandigheid bij de telastleggingen B, C, D en E dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de sekswerkers is telkens bewezen. Het hof verwijst naar hetgeen hierover hoger is geschreven. Bij de telastleggingen B, C, D en E is het handelen in het kader van een vereniging niet langer strafbaar. Het hof ontslaat haar hiervoor van rechtsvervolgning.

De schuld van V.K. aan de feiten van de telastleggingen B, C.2, D.1 en E.2 staat vast, doch zonder de verzwarende omstandigheid dat de feiten een daad van

deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging waarvoor het hof haar ontslaat van rechtsvervolging en telkens beperkt tot de periode van 1 maart 2018 tot 25 mei 2019.

8. T.Ma., T.M., T.G. en I. NV zijn mededader aan het basismisdrijf houden van een huis van ontucht (telastlegging C.1).

I. NV verhuurde drie panden aan V.P. die er sekswerkers in onderbracht. In juli 2020 verhuurde I. NV één van die drie panden aan C.A., die er opnieuw sekswerkers in onderbracht. T.Ma., T.M. en T.G. wisten uiteraard dat er sekswerkers in de panden actief waren. Zij stelden allen vrijwillig handelingen die het mogelijk maakten om huizen van ontucht te houden en zijn om die reden mededader. Ook de verzwarende omstandigheid dat in die huizen van ontucht misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de sekswerkers ten gevolge van zijn of haar onwettige of precaire administratieve of sociale toestand is bewezen voor elk van hen.

8.1 T.G. had initieel een erg goede verstandhouding met V.P.. Hij wist van bij het begin dat de huizen die hij als woning verhuurde, als prostitutiepand zouden worden gebruikt. Het hof leidt dit af uit:

- het feit dat hij de huurinkomsten van de drie prostitutiepanden niet opnam in de boekhouding van I. NV. Zijn raadsman beweerde op de rechtszitting van 6 mei 2022 dat T.M. die huurinkomsten achterhield, zodat er geen inkomsten konden aangegeven worden. De dossiergegevens spreken dit tegen: T.M. mailde maandelijks een afrekening naar T.G., waarin hij zijn verdiensten (700 euro) afzette tegen de huurinkomsten van de prostitutiepanden. Opmerkelijk is bovendien dat T.G. ook de prestaties van het immobiliënkantoor met betrekking tot de prostitutiepanden 'in het zwart' vergoedde;
- het feit dat T.G. na de brand in het pand in de (...) 10.000 euro overmaakte ten behoeve van V.P. (op rekening van V.K.) voor de renovatie van het pand;
- de verzekeringspolissen van de drie prostitutiepanden, die na de brand allen vermeldden: '*kamers voor verhuur (...)*';
- het feit dat hij kort na de aanvang van de eerste huurovereenkomst een bijkomend onroerend goed aankocht specifiek met de bedoeling om dit als prostitutiepand ter beschikking te stellen van V.P. Het hof verwijst naar de verklaring van C.A. op de rechtszitting van 6 mei 2022, de verklaring van immomakelaar V.C. en de dossiergegevens waaruit blijkt dat I. NV op 13 juli 2018 de woning in de (...) kocht en die in oktober 2018 verhuurde aan V.P.;
- de mails die tijdens het onderzoek zijn onderschept, waaronder een mail van T.M. aan T.G. van 26 december 2018 waarin staat dat R.G. zijn domicilie

beter zou verplaatsen naar Echternach te Luxemburg, waar V.P. een Thais massagesalon zou willen openen omdat dit daar erg goed draait.

In zijn conclusies benadrukt T.G. dat zijn zoon en kleinzoon hem onder druk zetten om aan C.A. te verhuren. T.G. focust daarbij exclusief op de laatste zes maanden van de incriminatieperiode. Uit de aankoop van het nieuw pand in de zomer van 2018 blijkt dat T.G. aanvankelijk erg enthousiast was over de samenwerking met V.P.. Dat hij later weigerachtig stond tegenover de huur aan C.A. is niet omdat het hem plots was gedaagd dat er sekswerkers actief waren. Uit het dossier blijkt dat hij V.P. een onbetrouwbare zakenpartner vond omdat die de investering van 10.000 euro na de brand nog altijd niet had terugbetaald. Het hof verwijst naar zijn verhoor van 16 november 2020 en het feit dat I. NV één van de andere panden die oorspronkelijk aan V.P. waren verhuurd (in de ...), in 2020 verhuurde aan een derde persoon die er ook een prostitutiehuis in onderbracht. Het hof verwijst daarvoor naar het verhoor van V.C. van 13 april 2021.

Overigens bleef T.G. ook in die laatste fase actief bij de verhuur van het pand in de (...) betrokken. Hij besliste finaal om aan C.A. te verhuren en rekende haar een hogere huurprijs aan, hoewel het pand ongewijzigd was. Bovendien sprak hij ter plaatse met haar af om de huurgelden te innen. Het hof verwijst naar de afgeluisterde telefoongesprekken.

Door woningen te verhuren in de volle wetenschap dat die als prostitutiepand zouden worden ingezet, is T.G. mededader aan het houden van een huis van ontucht, zoals voorzien in de telastlegging C.1.

8.2 I. NV houdt voor dat de feiten van de telastlegging C.1 haar niet kunnen worden toegerekend omdat ze niet voor haar rekening zijn gepleegd noch kaderen in haar statutair of feitelijk doel. Die feiten zouden haar ook niet moreel kunnen worden toegerekend: ze wijst erop dat onder meer T.M. en T.G. bestuursleden zijn en dat er binnen de familie druk werd gezet om de panden te verhuren aan de uitbaters van de massagesalons. I. NV zou geen autonome, te onderscheiden wil of kennis hebben gehad. Er zou slechts sprake zijn van een zuiver afgeleide verwijtbaarheid.

Een misdrijf kan aan een rechtspersoon worden toegerekend wanneer er een intrinsieke band is tussen dit misdrijf en de rechtspersoon, en met name wanneer het misdrijf werd gepleegd ter verwezenlijking van het doel, ter waarneming van zijn belang of voor zijn rekening. Opzet betekent voor een rechtspersoon net als voor een natuurlijke persoon dat de rechtspersoon een strafbaar gestelde handeling of onthouding wetens en willens heeft gesteld. Dat vertaalt zich meestal in een bewuste beslissing van de rechtspersoon, maar soms ook in het feit dat de rechtspersoon kennis had van de strafbare feiten en doelbewust naliet de gepaste maatregelen te nemen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van een rechtspersoon heeft een autonoom karakter in die zin dat die verantwoordelijkheid geen louter afgeleide is van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de natuurlijke personen die voor of namens de rechtspersonen handelen. Dit autonoom karakter sluit echter niet uit dat bij de beoordeling van de materiële en morele toerekening van het misdrijf de rechter voor het bepalen van het eigen schuldpatroon van de rechtspersoon rekening houdt met de gedragingen van de natuurlijke personen die voor of namens de rechtspersoon handelen, of een daarvan, zoals daar onder meer kunnen zijn de organen van de rechtspersoon, werknemers of zij die zonder een officiële functie te vervullen het gedrag van de rechtspersoon bepalen, en dit ongeacht of dit één of meerdere natuurlijke personen betreft. Een rechtspersoon als fictieve entiteit handelt immers noodzakelijk door middel van één of meer natuurlijke personen. Het autonoom karakter van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van een rechtspersoon belet dan ook niet dat de rechter zijn oordeel over de materiële en morele toerekening van een misdrijf aan een rechtspersoon grondt op de gedragingen van één enkele natuurlijke persoon indien uit de concrete gegevens van de zaak blijkt dat die éne natuurlijke persoon het gedrag van de rechtspersoon volledig beheerst. In het geval van I. NV was T.G. de natuurlijke persoon die het gedrag van de rechtspersoon volledig bepaalde.

I. NV is een patrimoniumvennootschap die onder meer de huur van onroerende goederen als maatschappelijk doel heeft. De feiten kaderen om die reden in haar maatschappelijk doel. Om te kunnen vaststellen dat de feiten zijn gepleegd voor rekening van de vennootschap, moet er geen sprake zijn van abnormaal profijt. De huurwaarborgen werden gestort op een lopende rekening van de vennootschap. Dit volstaat om vast te stellen dat die feiten voor haar rekening zijn gepleegd.

Het hof herhaalt dat de gedelegeerd bestuurder van I. NV enkel in de laatste zes maanden van de incriminatieperiode weigerachtig stond tegenover de verhuur aan C.A., omdat V.P. zijn schulden niet betaalde. I. NV verhuurde in die periode wel aan een andere uitbater van een prostitutiepand. Uit het dossier blijkt verder nog dat T.G. – gedelegeerd bestuurder van I. NV – ook in die laatste zes maanden de finale beslissingsbevoegdheid behield. In hoofde van I. NV ontwaart het hof een dubbel moreel element: enerzijds handelde de vennootschap opzettelijk naar aanleiding van de bewuste beslissing van haar gedelegeerd bestuurder. Anderzijds liet de vennootschap gedurende meerdere jaren na om de gepaste maatregelen te nemen om een einde te maken aan het strafbaar verhuren, hoewel ze kennis had van de misdrijven die voor haar rekening werden gepleegd. Dit vormt een eigen strafrechtelijk fout van de rechtspersoon, zodat het houden van een huis van ontucht, zoals voorzien in de telastlegging C.1, ook aan de rechtspersoon moet worden toegerekend.

8.3 T.Ma. deed een vakantiejob bij V.P., die ook actief was in de sector van de zonnepanelen. Hij verklaarde dat hij een goede verstandhouding met V.P. ontwikkelde. In december 2019 reisden ze samen naar Thailand, volgens T.Ma. was dat om er ter plaatse zonnepanelen te installeren.

Tijdens de incriminatieperiode was de handel in zonnepanelen die V.P. uitbaatte grotendeels een dekmantel voor zijn activiteiten in de prostitutiesector. Dat T.Ma. tijdens de incriminatieperiode ook werd ingeschakeld als hulp bij de uitbating van de prostitutiepanden, blijkt uit een aantal mailberichten die tijdens het onderzoek zijn aangetroffen, waaronder:

- een mail van V.P. aan T.G. van 29 januari 2020, waarin V.P. vroeg of het niet mogelijk was dat M.Ma. zou huren (*'M.Ma. weet alles hoe het malkaar zit en M.S. ook'*);
- een mail van V.P. aan T.M. van 4 februari 2020 waarin V.P. schreef dat hij alles *van a tot z* had uitgelegd aan M.Ma., die ook wist wat er kan binnenkomen.

Op vraag van V.P. had T.Ma. het adres van zijn zelfstandige activiteit gevestigd op de adressen van de prostitutiepanden die I. NV verhuurde. Samen met zijn vader T.M. drong T.Ma. er in het voorjaar van 2020 op aan dat I. NV één of meerdere panden zou verhuren aan C.A., die de activiteiten van V.P. zou verderzetten. Ook T.Ma. was aanwezig bij de besprekingen die in dat kader plaatsvonden.

T.Ma. was vertrouwenspersoon en één van de hulpjes van V.P.. Hij schrijft in zijn conclusies dat hij klusjes uitvoerde aan de panden van I. NV. Door V.P. bij te staan met raad en daad, stelde deze beklagde met kennis van zaken materiële deelnemingshandelingen aan het houden van huizen van ontucht. Ook hij is mededader aan de feiten van de basistelastlegging C.1.

8.4 T.M. werd gezien als 'boekhouder' van I. NV. Hij puntte de inkomende betalingen af en stelde hierover afrekeningen op. Hij had nauwe contacten met V.P. in het kader van de 'overdracht' van de huurcontracten aan C.A..

Ook hij wist onmiskenbaar welke activiteiten V.P. in de gehuurde panden uitbaatte. Het hof verwijst naar de hierboven genoemde mail van 26 december 2018 aan zijn vader, de nauwe contacten tussen zijn zoon T.Ma. en V.P. en de stellige volharding waarmee deze beklagde na het vertrek van V.P. bij zijn vader aandrang om diens activiteiten te laten voortzetten door een derde. In die fase bleek T.M. zelfs bereid om de huurwaarborg voor C.A. voor te schieten. Uiteindelijk deed hij dit niet: R.G. betaalde de waarborg.

Door zich actief in te laten met de verhuur van de prostitutiepanden, is ook T.M. mededader aan de feiten van de telastlegging C.1.

8.5 Het staat vast dat T.Ma., T.M., T.G. en I.NV wisten dat V.P. en consoorten in de prostitutiepanden kwetsbare sekswerkers te werk stelden.

Het volstaat daartoe te verwijzen naar de hierboven aangehaalde mail van V.P. aan T.G. van 4 februari 2020 waaruit blijkt dat M.Ma. alles wist (*van a tot z*) en ook wist wat er kon binnenkomen. T.Ma. is de kleinzoon van T.G. en sprak in die periode wel nog met zijn grootvader. De kennis die er in hoofde van T.Ma. bestond, was er om die reden onmiskenbaar eveneens in hoofde van T.M., T.G. en I. NV kocht een bijkomend onroerend goed in de zomer van 2018 om ter beschikking te stellen van V.P. precies omdat dit zo winstgevend was.

Ten overvloede wijst het hof erop dat alle vervolgte leden van de familie T. tijdens de incriminatieperiode in de panden zijn geweest. T.M. volgde de werken op die aan de panden moesten gebeuren. Het hof verwijst naar de afrekeningen die hij opstelde. Uit het telefonieonderzoek blijkt dat T.G. ter plaatse huurgelden ging innen. T.Ma. was de hulp van V.P., die in één van de prostitutiepanden gedomicilieerd was. Dat geen van de sekswerkers hen noemde in hun verklaring, doet hieraan geen afbreuk. Ter plaatse konden zij allen met hun eigen ogen vaststellen dat er transseksuele sekswerkers aanwezig waren en dat geen van de sekswerkers Nederlands sprak. In die omstandigheden mochten zij er hoe dan ook niet van uitgaan dat het seksueel zelfbeschikkingsrecht van de sekswerkers werd gerespecteerd en zij stelden het tegendeel vast. Misbruik van de precaire administratieve en sociale toestand lag voor de hand.

Ook de verzwarende omstandigheid dat bij het houden van de huizen van ontucht misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de sekswerkers is toerekenbaar aan T.Ma., T.M., T.G. en I. NV.

8.6 Het hof volgt T.G. niet in zijn redenering dat hij onoverwinnelijk dwaalde over het strafbaar karakter van het hem te last gelegde misdrijf. In de huizen die I. NV verhuurde aan V.P./C.A., verbleven geen zelfstandige sekswerkers, maar werkten de sekswerkers in een gezagsrelatie. Die sekswerkers bevonden zich bovendien in een kwetsbare toestand en waren om die reden vatbaar voor misbruik. Ook T.G. was daarvan op de hoogte. Dergelijke prostitutiehuizen worden niet gedoogd. Het hof verwijst naar hetgeen hierover hoger is geschreven.

De panden die I. NV verhuurde aan V.P. en C.A. waren niet vergund, ook niet in de laatste fase van de incriminatieperiode. De kwetsbare sekswerkers die er in gezagsrelatie werkten waren nergens geregistreerd of ingeschreven. Zij betaalden geen belastingen op hun inkomsten uit prostitutie. Ook V.P. en V.K. deden geen aangifte van de inkomsten die zij uit de prostitutie van die sekswerkers ontvingen.

De prostitutie die T.G. in deze zaak mee faciliteerde door panden ter beschikking te stellen was niet juridisch omkaderd of bestuurlijk geregeld. Hij is niet geloofwaardig waar hij beweert dat V.P. hem erin luisde. Uit niets blijkt dat hij in die periode aandrang op het aanvragen van vergunningen. Hij deed dit wel in de onderhandelingen met C.A., maar ook deze activiteit ging van start zonder dat de stad Roeselare een vergunning voor het massagesalon afleverde. Als gedelegeerd bestuurder van de eigenaar had deze beklagde hierin ook een eigen verantwoordelijkheid.

T.G. wist zeer goed dat hij deelnam aan een strafbare activiteit: hij nam de huurinkomsten uit de prostitutiepanden niet op in de boekhouding van I. NV en betaalde zijn vastgoedmakelaar in het zwart om de prestaties voor die panden te vergoeden. Hij wilde bovendien absoluut niet dat zijn kleinzoon T.Ma. de huurcontracten van de prostitutiepanden zou overnemen. Uit dit alles blijkt dat hij niet te goeder trouw handelde.

Het hof aanvaardt geen onoverwinnelijke dwaling.

8.7 De schuld van T.Ma., T.M., T.G. en I. NV aan de feiten van de telastlegging C.1 staat vast, doch zonder de verzwarende omstandigheid dat die feiten een daad van deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Het hof ontslaat hen hiervoor van rechtsvervolging.

9. T.G. wordt er ook nog van beticht dat hij opzettelijk de zegels heeft verbroken van het pand in de (...) in de periode van 18 augustus 2020 tot en met 15 december 2020 (telastlegging G – inbreuk op de artikelen 283 en 284 Strafwetboek).

Hij verklaarde dat hij op 15 december 2020 met de politie bij het pand had afgesproken om de meterstanden van water/gas/elektriciteit te noteren en om de sleutels aan de politie te overhandigen. Vermits hij niet wist welke sleutel de juiste was, probeerde hij net voordat de politie toekwam een aantal sleutels op de voordeur. Daartoe verwijderde hij een deeltje van de zegel die op het slot was bevestigd. De politie stelde later die dag vast dat er in het pand ook ramen openstonden. T.G. houdt voor dat hij daar niet verantwoordelijk voor is.

Gelet op de verklaring van T.G., preciseert het hof de incriminatieperiode van de telastlegging G als volgt:
'op 15 december 2020'

De politie verzegelde het pand op 18 augustus 2020 en noteerde in het proces-verbaal dat alle deuren en ramen waren gesloten. Het hof kan niet met zekerheid vaststellen dat T.G. het pand betrad en de vensters openzette: uit de foto's blijkt dat er ook een niet-verzegelde achterdeur was. Het staat wel vast dat T.G. opzettelijk de zegels verwijderde om een sleutel te proberen. Hij probeerde niet enkel of de sleutel paste, maar ook of de deur daarmee openging: de beide zegels op de deur zijn immers verbroken. Van onachtzaamheid is geen sprake. Hij verwijderde wetens en willens de zegels waardoor het

verzegelde goed toegankelijk werd. Zijn schuld aan het feit van de telastlegging G – zoals gepreciseerd – staat vast.

10. C.A., R.G. en V.K. maakten zich schuldig aan de seksuele uitbuiting van kwetsbare sekswerkers. Hun slachtoffers waren veelal illegale Zuid-Amerikanen. Zij werden op georganiseerde wijze in de prostitutie gelokt en gehouden. Deze beklaagden maakten misbruik van hun preciaire verblijfstoestand en de armoede in het thuisland van de sekswerkers. Alle sekswerkers moesten een niet-marktconforme vergoeding betalen om in de huizen te kunnen werken. Zij waren nergens gemeld of ingeschreven en maakten om die reden geen aanspraak op sociale rechten en bescherming. Zij dienden te werken volgens een bepaald uurrooster en aan vaste prijzen. Zij prostitueerden zich toch onder die voorwaarden omdat ze omwille van hun preciaire administratieve of sociale toestand geen aanvaardbaar alternatief hadden. Deze beklaagden handelden uit puur geldgewin.

T.G. en I. NV verhuurden panden aan V.P. en C.A. in de volle wetenschap dat er kwetsbare sekswerkers zouden verblijven en werken. Misbruik van hun preciaire administratieve of sociale toestand lag voor de hand. T.M. volgde die huurcontracten op en regelde ook de werken ter plaatse. T.Ma. was het hulpje van V.P.. Elk van die beklaagden handelde met het oog op financieel gewin.

10.1 C.A. is 45 jaar oud. Zij heeft meerderjarige kinderen in Noord- en Zuid-Amerika. Ze heeft een jonge dochter in België die sinds haar hechtenis bij de vader verblijft. In de gevangenis volgt ze bijscholing. Als ze vrijkomt zou ze als poetshulp aan de slag kunnen. Zij staat op de lijst voor een sociale woning. Zij liep twee eerdere veroordelingen op voor misdrijven in het verkeer. Op 19 oktober 2020 werd ze bovendien veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden (waarvan 15 maanden met uitstel) en een geldboete van 1.000 euro vermenigvuldigd met het aantal slachtoffers (deels met uitstel) wegens het houden van een huis van ontucht en de exploitatie van ontucht in de periode van 31 december 2017 tot 22 februari 2018. Dit vonnis is aan het dossierbundel gevoegd, met attest dat het in kracht van gewijsde is gegaan.

C.A. pleegde de feiten van de telastleggingen A, B, C.2, D.1 en E.2 met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen slechts een straf oplegt, met name de zwaarste (art. 65, eerste lid Strafwetboek). De huidig bewezen misdrijven zijn samen met de misdrijven die reeds het voorwerp waren van de in kracht van gewijsde gegane beslissing van 19 oktober 2020 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet (art. 65, tweede lid Strafwetboek). Het hof houdt bij de straftoemeting rekening met de straf die deze beklaagde werd opgelegd bij vonnis van 19 oktober 2020.

Deze straf is echter onvoldoende om ook de huidig bewezen feiten te bestraffen. Samen met de beklaagde stelt het hof vast dat de eerste veroordeling pas is uitgesproken nadat zij in

deze zaak was aangehouden. De enkele omstandigheid dat zij nog niet veroordeeld was, doet geen afbreuk aan het feit dat zij wel wist dat zij strafbare feiten pleegde. Bovendien stelt het hof vast dat zij de sekswerkers stevig onder de knoet hield en rechtstreeks verantwoordelijk was voor hun seksuele uitbuiting. Dit was niet alleen zo toen ze nog voor VP. werkte, maar ook in de laatste fase van de incriminatieperiode, zomer 2020. In die periode mochten enkel sekswerkers die *papieren* hadden in de woning aan de slag. C.A. wilde hiermee *pro forma* in orde zijn. In de realiteit respecteerde ze het seksueel zelfbeschikkingsrecht van de sekswerkers niet. Ze controleerde al hun seksafspraken en alle betalingen, maakte zich kwaad als de sekswerkers extra's vroegen voor zaken die in de prijs moesten zijn inbegrepen en ontving nog steeds in sommige gevallen de helft van de inkomsten.

De eerste rechter legde voor deze beklagde een onwettige bijkomende straf op door geen vervangende gevangenisstraf te voorzien voor de geldboete, in strijd met artikel 40 Strafwetboek. Het beroepen vonnis is bijgevolg nietig voor zover het de beklagde C.A. tot een straf veroordeelt. Hierdoor blijft de kost voor de uitgifte van het beroepen vonnis te last van de Staat. Het feit dat het hof het beroepen vonnis nietig verklaart voor zover het de beklagde tot een straf veroordeelt, staat er niet aan in de weg dat het hof verwijst naar de nietigheid aangestaste overwegingen van het beroepen vonnis, zoals het hof hiervoor deed wat betreft het feitenoverzicht.

Het hof veroordeelt deze beklagde met eenparigheid van stemmen tot een bijkomende gevangenisstraf van drie jaar. Het hof legt de beklagde ook een geldboete op, te vernemen met het aantal slachtoffers (38).

Het hof verleent haar uitspel van tenuitvoerlegging voor een deel van die bijkomende gevangenisstraf en geldboete, zoals hierna bepaald. C.A. voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor een straf met gewoon uitspel, aangezien zij tijdens de incriminatieperiode nog niet was veroordeeld tot een criminële straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in dit aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek, terwijl de in dit arrest opgelegde straf niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf bedraagt.

Omdat de bewezen feiten werden gepleegd na 31 december 2016, verhoogt het hof die geldboete met 70 deciemmen. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zal haar er voldoende toe aanzetten om die geldboete te betalen.

Artikel 382, § 1, (oud) Strafwetboek verplicht tot een ontzetting van de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek. Sinds 1 juni 2022 bepaalt artikel 433quater/6, eerste lid, Strafwetboek hetzelfde. De ontzetting zoals hierna bepaald biedt een voldoende garantie voor de samenleving.

10.2 R.G. is 42 jaar oud. Hij zou niet langer in België verblijven. Hij bevestigde tijdens het onderzoek dat hij in 2009 in Zwitserland was veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar en 9 maanden, waarna hij in 2016 naar de Dominicaanse Republiek werd gerepatriëerd met een inreisverbod voor het Schengengebied. Hij verklaarde dat hij daarna toch terug naar België kwam omdat zijn ex-vrouw Belgisch is. In ons land heeft hij een blanco strafrechtelijk verleden. Omdat hij hier niet zo lang verbleef, is dit geen al te grote verdienste.

R.G. pleegde de feiten van de telastleggingen A, B, C.2, D.1 en E.2 (telkens beperkt tot de periode van 1 april 2019 tot 18 augustus 2020) en F met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen slechts een straf oplegt, met name de zwaarste (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

Deze beklaagde had een groter aandeel in de bewezen feiten dan hij thans wil laten uitschijnen. Uit de verklaringen die C.A. en R.G. tijdens het onderzoek aflegden, blijkt dat deze beklaagden een relatie hadden. Meerdere sekswerkers verklaarden dat R.G. het geld kwam incasseren en dat hij hen schrik aanjoeg. Hij liet zich ook betalen voor andere diensten die hij de sekswerkers leverde, zoals transport.

De straf die de eerste rechter oplegde blijft ook voor het hof gepast voor de bewezen feiten, met die wijziging dat de geldboete met factor 22 moet worden vermenigvuldigd, nu er ingevolge de beperking van de incriminatieperiode 'slechts' 22 slachtoffers aan hem kunnen worden gelinkt.

Omdat de bewezen feiten werden gepleegd na 31 december 2016, verhoogt het hof de geldboete met 70 deciem. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet deze beklaagde er voldoende toe aan om die geldboete te betalen.

Het hof legt deze beklaagde effectieve straffen op. In de korte periode dat R.G. in ons land verbleef, maakte hij zich schuldig aan de seksuele uitbuiting van kwetsbare sekswerkers. Hij liep ook in Zwitserland al een erg strenge veroordeling op. Dit wijst op een dermate verregaande normloosheid dat van een straf met uitstel geen enkel ontradend effect kan uitgaan.

Artikel 382, § 1, (oud) Strafwetboek verplicht tot een ontzetting van de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek. Sinds 1 juni 2022 bepaalt artikel 433^{quater}/6, eerste lid, Strafwetboek hetzelfde. De ontzetting zoals hierna bepaald biedt een voldoende garantie voor de samenleving.

10.3 V.K. is 52 jaar oud. Zij heeft een blanco strafrechtelijk verleden in België. Ze was niet aanwezig of vertegenwoordigd op de rechtszitting. Om die reden kent het hof haar sociale en professionele situatie niet.

V.K. pleegde de feiten van de telastleggingen A, B, C.2, D.1 en E.2 (telkens beperkt tot de periode van 1 maart 2018 tot 25 mei 2019) met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen slechts een straf oplegt, met name de zwaarste (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

De hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete zijn passend en noodzakelijk om deze beklagde te laten inzien dat zij geen inkomsten mag vergaren ten koste van kwetsbare sekswerkers. Het hof vermenigvuldigt de geldboete met het aantal slachtoffers dat aan deze beklagde kan worden gelinkt, te weten vijftien.

Omdat de bewezen feiten zijn gepleegd na 31 december 2016, vermeerdert het hof de boete met 70 deciem. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf moet deze beklagde ertoe aanzetten om die boete te betalen.

Artikel 382, § 1, (oud) Strafwetboek verplicht tot een ontzetting van de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek. Sinds 1 juni 2022 bepaalt artikel 433^{quater}/6, eerste lid, Strafwetboek hetzelfde. De ontzetting zoals hierna bepaald biedt een voldoende garantie voor de samenleving.

10.4 T.M. is 53 jaar oud. Hij heeft een echtgenote en twee volwassen kinderen. Hij werkt in een beschutte werkplaats. Zijn strafrechtelijk verleden is blanco. Zijn zoon T.Ma. is bijna 23 jaar oud. Hij werkt als zelfstandige in de bouw. T.Ma. liep één eerdere veroordeling voor een misdrijf in het verkeer. T.G. is 86 jaar oud. Hij heeft een blanco strafrechtelijk verleden.

T.Ma. en T.M. pleegden de feiten van de telastlegging C.1 met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen telkens slechts een straf oplegt (art. 65, eerste lid Strafwetboek). T.G. pleegde de feiten van de telastlegging C.1 en G met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen slechts een straf oplegt, namelijk de zwaarste.

Op de rechtszitting verduidelijkten de raadslieden van deze beklagden dat er inmiddels een familieruzie is ontstaan tussen T.G., enerzijds, en Maarten en T.M., anderzijds.

Al deze beklagden zijn mededader aan het houden van een huis van ontucht, met de verzwarende omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbaarheid van de sekswerkers. Ook zij moeten inzien dat zij daaruit geen voordeel mogen halen.

Het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling is geen passende straf, gezien dit de beklagden onvoldoende zou wijzen op de ernst van de gepleegde misdrijven. Voor T.Ma., T.M. en T.G. zijn de hierna bepaalde gevangenisstraffen en geldboetes noodzakelijk als maatschappelijke reactie op de bewezen feiten. Omdat de bewezen feiten werden gepleegd na 31 december 2016, vermeerdert het

hof de geldboetes met 70 deciemmen. Om hen ertoe aan te zetten om de geldboete te betalen, legt het hof de hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf op.

De telastlegging C bevat geen opsomming van de slachtoffers. Om die reden maakt het hof geen toepassing van artikel 380 § 7 (oud) Strafwetboek, thans artikel 433quater/1, laatste lid, Strafwetboek.

Het hof kent T.Ma., T.M. en T.G. gewoon uitstel toe voor de helft van de opgelegde gevangenisstraffen. Zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden daartoe, aangezien zij in België of een EU-lidstaat nog niet zijn veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek, terwijl de in dit arrest opgelegde straf niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf bedraagt. De op te leggen geldboete blijft effectief, ter compensatie van de financiële kost van de bewezen feiten.

Artikel 382, § 1, (oud) Strafwetboek verplicht tot een ontzetting van de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek. Sinds 1 juni 2022 bepaalt artikel 433quater/6, eerste lid, Strafwetboek hetzelfde. De ontzetting zoals hierna bepaald biedt een voldoende garantie voor de samenleving.

10.5 I. NV verhuurde drie prostitutiepanden aan V.P./C.A. terwijl ze wist dat daarin kwetsbare sekswerkers werden tewerkgesteld, waarbij misbruik voor de hand lag. De vennootschap heeft een blanco strafrechtelijk verleden.

Deze vennootschap pleegde de feiten van de telastlegging C.1 met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen slechts een straf oplegt (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

Het beroepen vonnis bevat een tegenstrijdigheid tussen de motieven en het dictum op strafrechtelijk gebied voor wat betreft I. NV, vermits het overweegt dat het aan I. NV een geldboete zal opleggen van 50.000 euro, maar deze beklagde veroordeelt tot een geldboete van 5.000 euro. Ook in die mate is het beroepen vonnis nietig en blijft de kost voor de uitgifte van dit vonnis te last van de Staat.

De hierna bepaalde geldboete is gepast als maatschappelijke reactie om de vennootschap te laten inzien dat zij zich aan de normen en de wetten van onze maatschappij moet conformeren. Ook hier kan het hof de geldboete niet vermenigvuldigen met het aantal slachtoffers.

Omdat de bewezen feiten zijn gepleegd na 31 december 2016, vermeerderd het hof de boete met 70 deciemmen.

Het hof kent geen uitstel toe: dit is geen passende gunst omdat het deze beklaagde niet zou doen afzien van een economische afweging van de pakkans bij eventuele nieuwe inbreuken.

11.1 Het openbaar ministerie vordert de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen in hoofde van de beklaagden overeenkomstig artikel 42, 3° Strafwetboek, als volgt:

- 17.533 euro voor C.A.;
- 28.500 euro voor R.G. ; 152.770 euro voor V.K. ;
- 78.850 euro voor I. NV
-
- 50.260 euro voor T.M..

Daarenboven vordert het openbaar ministerie de verbeurdverklaring van de hierna volgende onroerende goederen ten laste van de I. NV, overeenkomstig artikel 42, 1° en 382ter Strafwetboek:

- het onroerend goed gelegen te (...)
- ; het onroerend goed gelegen te (...).

11.2 Het vermogensvoordeel in hoofde van C.A. is correct begroot op basis van de contante stortingen op haar rekeningen tijdens de incriminatieperiode en de verklaringen van de sekswerkers die in augustus 2020 zijn aangetroffen in de (...) dat ze 50 % van hun inkomsten aan deze beklaagde moesten afstaan. Bij het begroten van het vermogensvoordeel hield het openbaar ministerie terecht geen rekening met de inkomsten van de meisjes die voordien in de prostitutiehuizen werkten. Het is niet zeker dat deze beklaagde die inkomsten verwierf.

C.A. verzocht het hof om een zo laag mogelijke verbeurdverklaring uit te spreken. Zij stelt dat zijzelf quasi geen inkomsten genoot: alle gelden/inkomsten gingen naar V.P..

Om deze beklaagde geen onredelijk zware straf op te leggen, herleidt het hof de verbeurdverklaring in haar hoofde tot 7.000 euro met toepassing van het laatste lid van artikel 43bis Strafwetboek. Het hof zegt voor recht dat de gelden die bij haar in beslag zijn genomen tijdens het onderzoek moeten worden toegerekend op het bedrag van 7.000 euro.

Nu dit vermogensvoordeel niet in het vermogen van deze beklaagde identificeerbaar is, slaat de verbeurdverklaring op het equivalent bedrag.

11.3 Het vermogensvoordeel in hoofde van R.G. is begroot op basis van de contante stortingen op zijn rekeningen in de periode van 1 januari 2020 tot 29 september 2020. R.G. heeft tijdens het onderzoek met grote stelligheid voorgehouden dat deze inkomsten niet afkomstig zijn uit de bewezen misdrijven, maar kon de herkomst hiervan niet aannemelijk maken. Op de rechtszitting van 6 mei 2022 benadrukte zijn raadsman dat hij het gevorderde bedrag niet kon betalen.

Voor het hof staat het vast dat de gelden die tussen 1 januari 2020 en 29 september 2020 op zijn rekening zijn gestort, rechtstreeks voortkomen uit de bewezen feiten of in de plaats van die rechtstreekse vermogensvoordelen zijn gesteld. Het vermogensvoordeel is correct begroot.

Om de beklaagde met de verbeurdverklaring geen onredelijke zware straf op te leggen, maakt het hof toepassing van het laatste lid van artikel 43*bis* Strafwetboek en verklaart deze beklaagde verbeurd van 5.000 euro.

Nu dit vermogensvoordeel niet in het vermogen van deze beklaagde identificeerbaar is, slaat de verbeurdverklaring op het equivalent bedrag.

11.4 Het vermogensvoordeel in hoofde van V.K. is correct begroot op basis van de (cash)stortingen op haar rekeningen in de periode van 1 maart 2018 tot 31 december 2019, met verwijzing naar 'storting cashverhuur kamers'.

Het staat vast dat al die inkomsten rechtstreeks voortkomen uit de bewezen feiten. Vermits ook V.P. begunstigde was van die stortingen en om deze beklaagde geen onredelijk zware straf op te leggen, verklaart het hof haar verbeurd van 50.000 euro aan vermogensvoordelen.

11.5 Het vermogensvoordeel in hoofde van I. NV bestaat uit de huurgelden die deze vennootschap ontving voor de drie prostitutiepanden en de huurwaarborgen. Dit vermogensvoordeel is correct begroot.

De verbeurdverklaring van dit vermogensvoordeel is voor deze beklaagde geen onredelijk zware straf. Het hof spreekt de verbeurdverklaring uit van het gevorderde bedrag van 78.850 euro.

Nu dit vermogensvoordeel niet is geïndividualiseerd in het vermogen van deze beklaagde, slaat de verbeurdverklaring op het equivalent bedrag.

11.6 Het vermogensvoordeel in hoofde van T.M. is begroot op basis van de cash gelden die op zijn rekeningen zijn gestort. Deze beklaagde wijst erop dat hij van zijn vader 700 euro per maand ontving voor zijn boekhoudkundig werk binnen I. NV. Dit boekhoudkundig werk had volgens hem betrekking op de meer dan 60 panden die I. NV verhuurde en zou niet enkel in verband staan met de prostitutiepanden. Daarnaast ontving hij in 2019 een schenking van zijn vader (22.000 euro), die hij voor de helft doorstortte aan zijn zus. Ook dit bedrag kan volgens hem niet aan de villa's worden gelinkt. Volgens hem ontving hij geen vermogensvoordelen uit de bewezen feiten.

T.M. stuurde zijn maandelijkse afrekening aan zijn vader door per e-mail. Uit deze mails blijkt dat zijn 'prestaties' werden afgehouden van de inkomsten uit de

prostitutiependen en geen verband hielden met het overig patrimonium van I. NV. Deze beklagde behaalde dus wel degelijk vermogensvoordelen uit de bewezen feiten.

Het hof begroot dit vermogensvoordeel op 19.600 euro (28 maanden x 700 euro/maand). Om deze beklagde geen onredelijk zware straf op te leggen, herleidt het hof deze verbeurdverklaring tot 10.000 euro, overeenkomstig het laatste lid van artikel 43bis Strafwetboek.

Nu dit vermogensvoordeel niet is geïndividualiseerd in het vermogen van deze beklagde, slaat de verbeurdverklaring op het equivalent bedrag.

11.7 I. NV verzet zich tegen de verbeurdverklaring van de twee onroerende goederen die tijdens de incriminatieperiode als prostitutiehuis werden verhuurd. Zij houdt –ondergeschikt – voor dat dit een onevenredige bestraffing zou inhouden. Indien het hof zou oordelen dat deze onevenredige straf verplicht moet worden opgelegd, suggereert zij een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Artikel 382ter Strafwetboek is sinds 1 juni 2022 opgeheven. Sindsdien voorziet de wet in de mogelijkheid om onroerende goederen te verbeuren die gediend hebben voor of bestemd waren tot de seksuele exploitatie van minderjarigen (nieuw artikel 417/42 Strafwetboek), maar er is geen gelijkaardige bepaling in de onderafdeling ‘prostitutie van een meerderjarige’. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 21 maart 2022 blijkt niet waarom de wetgever dit heeft nagelaten, zodat dit mogelijk een lacune betreft.

Hoe dan ook is een expliciete wettelijke bepaling vereist om een onroerend goed verbeurd te verklaren overeenkomstig de artikelen 42, 1° en 43 Strafwetboek (zie ook: Cass. 29 mei 2009, P.09.0240.F, www.juportal.be).

De verbeurdverklaring van de onroerende goederen van I. NV blijft mogelijk op basis van artikel 433novies, §6 Strafwetboek. Deze bepaling voorziet in de verplichte verbeurdverklaring van de onroerende goederen die gediend hebben om mensenhandel te plegen, overeenkomstig artikel 42, 1°, Strafwetboek. Deze verplichte verbeurdverklaring vereist geen, al dan niet, schriftelijke vordering van het openbaar ministerie. Overigens kan een rechter steeds een verbeurdverklaring uitspreken op basis van een andere rechtsgrond dan deze die in een schriftelijke vordering is aangehaald, vermits de beklagde zich door die schriftelijke vordering op de verbeurdverklaring kon verweren en daarbij rekening moet houden met de mogelijkheid dat de verbeurdverklaring op basis van een andere juridische grondslag wordt uitgesproken.

I. NV maakte zich schuldig aan het houden van een huis van ontucht waarin misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van sekswerkers. De vennootschap maakt niet in het minst aannemelijk dat zij niet wist of kon weten dat de onroerende goederen werden ingezet voor activiteiten van mensenhandel. I. NV handelde niet te goeder trouw bij

het ter beschikking stellen van de onroerende goederen aan V.P. en C.A.. Het hof verwijst naar hetgeen hierover hoger is geschreven bij de beoordeling van de onoverwinnelijke dwaling.

De verbeurdverklaring van die onroerende goederen zou evenwel tot gevolg hebben dat aan de veroordeelden een onredelijk zware straf zou worden opgelegd, nu de opbrengsten van de mensenhandel en de huurinkomsten van I. NV al worden verbeurd als vermogensvoordeel en deze niet in verhouding staan tot de waarde van de onroerende goederen.

Het hof wijst de vordering tot verbeurdverklaring van de beide onroerende goederen om die reden af als ongegrond.

12. De beklaagden C.A., R.G., V.K., T.M., T.Ma., T.G. en I. NV zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in deze beroepsprocedure aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten zijn ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde telastleggingen, die hen gemeen zijn.

Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter over de kosten gevallen in eerste aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie, met die wijziging dat C.A. slechts gehouden is tot 2/15en van de kosten en dat de overige 2/15en ten laste worden gelegd van V.K..

Het hof veroordeelt R.G., V.K., T.M., T.Ma., T.G. en I. NV als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf elk tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de

slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Gezien het hof voor C.A. artikel 65, tweede lid, Strafwetboek toepast en de beklaagde tot een bijkomende straf veroordeelt, kan het deze veroordeelde niet opnieuw veroordelen tot betaling van een bijdrage aan het Slachtofferfonds.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof C.A., R.G., V.K., T.M., T.Ma., T.G. en I. NV tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof C.A., R.G., V.K., T.M., T.Ma., T.G. en I. NV ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

13. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter omtrent de overtuigingsstukken.

14. L.C. en I.J. vorderen dat het hof de burgerlijke veroordeling van T.M., T.Ma., I. NV en T.G. zou bevestigen. De eerste rechter kende I.J. een schadevergoeding toe van 3.000 euro en L.C. een schadevergoeding van 1.500 euro.

T.G. en I. NV houden ten onrechte voor dat zij niet gehouden zijn om de schade van L.C. te vergoeden omdat deze burgerlijke partij is aangetroffen in een pand in Brugge dat zij niet verhuurden. Uit de dossiergegevens blijkt dat deze burgerlijke partij eerst heeft gewerkt in het onroerend goed op de (...) eigendom van I. NV. Het hof verwijst naar de verklaring van de burgerlijke partij en de uitlezing van het gsm-toestel van C.A..

Om die reden zijn T.M., T.Ma., I. NV en T.G. als mededaders die schuldig bevonden worden aan dezelfde misdrijven hoofdelijk met de oorspronkelijke medebeklaagden C.A. en R.G. gehouden om de schade te vergoeden die L.C. heeft geleden als gevolg van de bewezen telastleggingen die door deze beklaagden gezamenlijk gepleegde fouten uitmaken.

T.M., T.Ma., I. NV en T.G. zijn hoofdelijk met de oorspronkelijke medebeklaagden C.A., R.G. en V.J. gehouden om de schade te vergoeden die I.J. heeft geleden als gevolg van de bewezen telastleggingen die door deze beklaagden gezamenlijk gepleegde fouten uitmaken.

De eerste rechter heeft de schadevergoedingen van deze burgerlijke partijen correct begroot. Het hof bevestigt die beslissing.

Het hof bevestigt ook de beslissing over de intresten en de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg.

15. Met toepassing van artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde(n), deze beklaagde(n) tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Het hof kent de burgerlijke partijen de hierna volgende rechtsplegingsvergoedingen toe voor de procedure in hoger beroep:

- aan de burgerlijke partij L.C. een rechtsplegingsvergoeding van 560 euro;
- aan de burgerlijke partij I.J. een rechtsplegingsvergoeding van 910 euro;

dit is telkens het geïndexeerde basisbedrag voor de vorderingen die zij stelden. Er is geen reden om daarvan af te wijken.

16. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter om de overige burgerlijke belangen aan te houden.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211, 211*bis* en 212, Wetboek van Strafvordering,
- 65, eerste en tweede lid, Strafwetboek,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat gelet op de verklaringen van hoger beroep en vervolgens de grievenformulieren de eerste rechter in het vonnis van 5 november 2021 definitief heeft beslist:

- om de beklaagden T.M., T.Ma., I. NV en T.G. vrij te spreken voor de telastlegging E.1;
- over de schuld van de beklaagde C.A. aan de telastleggingen A, B, C.2, D.1 en E.2;
- over de schuld van de beklaagde R.G. aan de telastleggingen A, B, C.2, D.1 en E.2 (telkens beperkt tot de periode vanaf 1 april 2019 tot 18 augustus 2020) en F.

COVER 01-00002749655-0046-0054-01-02-1

Beslissing van het hof:

Het hof,

rechtsprekend bij verstek voor de beklaagde V.K. en op tegenspraak voor de overige partijen,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend **met eenparige stemmen:**

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen en in de beslissing over de overtuigingsstukken;

doet het beroepen vonnis **teniet** voor zover het de beklaagden C.A. en I. NV tot een straf veroordeelt;

wijzigt het beroepen vonnis voor het overige voor zover bestreden **als volgt:**

op strafgebied:

Ten aanzien van C.A.

ontslaat C.A. van rechtsvervolging voor wat betreft de verzwarende omstandigheid bij de telastleggingen B, C.2, D.1 en E.2 dat de feiten een daad van deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging;

stelt vast dat de nu bewezen feiten gepleegd zijn met een zelfde misdadig opzet als deze waaraan de beklaagde schuldig bevonden werd bij vonnis van 19 oktober 2020;

verwijst voor de beklaagde C.A. naar de straf opgelegd bij vonnis van 19 oktober 2020 en stelt vast dat deze voor al de nu bewezen misdrijven samen geen voldoende straf is;

veroordeelt de beklaagde C.A. tot een bijkomende hoofdgevangenisstraf van **drie jaar** en een bijkomende geldboete van **1.000 euro**, te vermenigvuldigen met het aantal slachtoffers en zo gebracht op 38.000 euro, en met deciemmen gebracht op 304.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verleent de beklaagde C.A. gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van vijftien maanden van die bijkomende hoofdgevangenisstraf van drie jaar en voor 28.500 euro van de opgelegde geldboete van 38.000 euro, beiden gedurende een periode van drie jaar;

ontzet de beklaagde C.A. uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek gedurende een periode van vijf jaar, meer bepaald het recht om:

- 1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
- 2° verkozen te worden;
- 3° enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
- 4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
- 5° geroepen te worden tot het ambt van voogd, toezienend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman, gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;
- 6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

verklaart de beklaagde C.A. verbeurd van **7.000 euro** aan vermogensvoordelen overeenkomstig artikel 42, 3° en 43bis Strafwetboek en zegt voor recht dat de lastens deze beklaagde in beslag genomen gelden die op rekening van het COIV zijn gestort (tot beloop van 140,00 EUR + 655,00 EUR + 330,00 EUR + 1.071,00 EUR + 1.615,00 EUR + 230 dollar) hierop moeten worden toegerekend.

Ten aanzien van R.G.

ontslaat R.G. van rechtsvervolging voor wat betreft de verzwarende omstandigheid bij de telastleggingen B, C.2, D.1 en E.2 dat de feiten een daad van deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging;

veroordeelt de beklaagde R.G. voor de nu bewezen feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van **drie jaar** en een geldboete van **1.000 euro**, te vermenigvuldigen met het aantal slachtoffers en zo gebracht op 22.000 euro, en met deciemmen gebracht op 176.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

ontzet de beklaagde R.G. uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek gedurende een periode van vijf jaar, meer bepaald het recht om:

- 1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
- 2° verkozen te worden;
- 3° enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
- 4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
- 5° geroepen te worden tot het ambt van voogd, toezienend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman, gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;

6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

verklaart de beklaagde R.G. verbeurd van **5.000 euro** aan vermogensvoordelen overeenkomstig artikel 42, 3° en 43bis Strafwetboek.

Ten aanzien van V.K.

verklaart de beklaagde V.K. schuldig aan de feiten van de telastlegging A, doch enkel in de periode van 1 maart 2018 tot 25 mei 2019. Het hof ontslaat haar van rechtsvervolging voor de overige periode;

verklaart de beklaagde V.K. eveneens schuldig aan de feiten van de telastlegging B, C.2, D.1 en E.2, doch telkens beperkt tot de periode van 1 maart 2018 tot 25 mei 2019 en zonder de omstandigheid dat de misdrijven een daad van deelneming betroffen aan de hoofdbedrijvigheid of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Het hof ontslaat haar van rechtsvervolging voor de overige periode en voor die verzwarende omstandigheid;

veroordeelt de beklaagde V.K. voor de bewezen feiten samen tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van **drie jaar** en een effectieve geldboete van **1.000 euro**, te vermenigvuldigen met het aantal slachtoffers en zo gebracht op 15.000 euro, en met deciemmen gebracht op 120.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

ontzet de beklaagde V.K. uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek gedurende een periode van vijf jaar, meer bepaald het recht om:

- 1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
- 2° verkozen te worden;
- 3° enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
- 4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
- 5° geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman, gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;
- 6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

verklaart de beklaagde V.K. verbeurd van **50.000 euro** aan vermogensvoordelen overeenkomstig artikel 42, 3° en 43bis Strafwetboek.

Ten aanzien van T.M.

verklaart de beklaagde T.M. schuldig aan de feiten van de telastlegging C.1, doch zonder de verzwarende omstandigheid dat dit misdrijf een daad van deelneming betrof aan de hoofdbedrijvigheid of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, waarvoor het hof hem ontslaat van rechtsvervolging;

veroordeelt de beklaagde T.M. voor de bewezen feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van **twee jaar** en een geldboete van **1.000 euro**, met deciemmen gebracht op 8.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden;

verleent de beklaagde T.M. gewoon uitstel voor de helft van de opgelegde hoofdgevangenisstraf gedurende een periode van vijf jaar;

ontzet de beklaagde T.M. uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek gedurende een periode van vijf jaar, meer bepaald het recht om:

- 1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
- 2° verkozen te worden;
- 3° enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
- 4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
- 5° geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman, gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;
- 6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

verklaart de beklaagde T.M. verbeurd van **10.000 euro** aan vermogensvoordelen overeenkomstig artikel 42, 3° en 43bis Strafwetboek.

Ten aanzien van T.Ma.

verklaart de beklaagde T.Ma. schuldig aan de feiten van de telastlegging C.1, doch zonder de verzwarende omstandigheid dat dit misdrijf een daad van deelneming betrof aan de hoofdbedrijvigheid of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, waarvoor het hof hem ontslaat van rechtsvervolging;

veroordeelt de beklaagde T.Ma. voor de bewezen feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van **twee jaar** en een geldboete van **1.000 euro**, met deciemmen gebracht op 8.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden;

verleent de beklaagde T.Ma. gewoon uitstel voor de helft van de opgelegde hoofdgevangenisstraf gedurende een periode van vijf jaar;

ontzet de beklaagde T.Ma. uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek gedurende een periode van vijf jaar, meer bepaald het recht om:

- 1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
- 2° verkozen te worden;
- 3° enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
- 4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
- 5° geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman, gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;
- 6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

Ten aanzien van I. NV

verklaart de beklaagde I. NV schuldig aan de feiten van de telastlegging C.1, doch zonder de verzwarende omstandigheid dat dit misdrijf een daad van deelneming betrof aan de hoofdbedrijvigheid of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, waarvoor het hof ontslag van rechtsvervolging verleent;

veroordeelt de beklaagde I. NV voor de bewezen feiten samen tot een effectieve geldboete van **10.000 euro**, met deciemmen gebracht op 80.000 euro;

verklaart I. NV verbeurd van **78.850 euro** aan vermogensvoordelen, overeenkomstig artikel 42, 3° Strafwetboek.

Ten aanzien van T.G.

preciseert de incriminatieperiode van de telastlegging G als volgt: *'op 15 december 2020'*;

verklaart de beklaagde T.G. schuldig aan de feiten van de telastlegging C.1, doch zonder de verzwarende omstandigheid dat dit misdrijf een daad van deelneming betrof aan de hoofdbedrijvigheid of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, waarvoor het hof hem ontslaat van rechtsvervolging.

verklaart de beklaagde T.G. eveneens schuldig aan het feit van de telastlegging G;

veroordeelt de beklaagde T.G. voor de bewezen feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van **twee jaar** en een geldboete van **1.000 euro**, met deciemmen gebracht op 8.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden;

verleent de beklaagde T.G. gewoon uitstel voor de helft van de opgelegde hoofdgevangenisstraf gedurende een periode van 5 jaar;

ontzet de beklaagde T.G. uit de rechten bedoeld in artikel 31, 1^e lid Strafwetboek gedurende een periode van vijf jaar, meer bepaald het recht om:

1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;

2° verkozen te worden;

3° enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;

4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;

5° geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman, gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;

6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

Bijdragen – vergoeding en kosten

veroordeelt de beklaagden R.G., V.K., T.M., T.Ma., T.G. en I. NV elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden C.A., R.G., V.K., T.M., T.Ma., I. NV en T.G. elk tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden C.A., R.G., V.K., T.M., T.Ma., I. NV en T.G. elk tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

bevestigt de beslissing over de veroordeling tot de kosten in eerste aanleg, met die wijziging dat C.A. slechts gehouden is tot 2/15en van die kosten en dat V.K. ook tot 2/15en van die kosten wordt veroordeeld;

veroordeelt de beklaagden C.A., R.G., V.K., T.M., T.Ma., I. NV en T.G. hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 276,73 euro in beroep;

laat de kosten van het vonnis, begroot op 114,00 euro, te last van de Staat.

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagden T.M., T.Ma., I. NV en T.G. hoofdelijk met de medebeklaagden C.A. en R.G. tot betaling aan de burgerlijke partij L.C. van een bedrag van 1.500 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 4 december 2019 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet en tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partij, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 520 euro in eerste aanleg en 560 euro in beroep;

veroordeelt de beklaagden T.M., T.Ma., I. NV en T.G. hoofdelijk met de (oorspronkelijk) medebeklaagden C.A., R.G. en V.J. tot betaling aan de burgerlijke partij I.J. van een bedrag van 3.000 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 18 augustus 2020 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet en tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partij, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 845 euro in eerste aanleg en 910 euro in beroep.

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof de veroordeelde op de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, en op de wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de in uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten.

Als inlichting over de mogelijkheden om in het kader van de strafuitvoering te worden gehoord over de voorwaarden die in het belang van de burgerlijke partij moeten worden opgelegd verwijst het hof de burgerlijke partij naar dezelfde wetten en besluiten.

Kosten eerste aanleg:

€ 3851,53

Kosten beroep:

	€ 21,00
	€ 105,00
	€ /
V.P.	€ /
Dagv. bekl. :	€ /
Dagv. bekl. 4e en 5e bekl.:	€ 27,97
Dagv. bekl. 6e en 7e bekl.:	€ 27,95
Dagv. 1e BP:	€ 26,68
Dagv. 2e BP:	€ 27,97
Bet. VVI 1e bekl.:	€ 15,00
	€ 251,57
+ 10 % :	€ 25,16
Totaal :	€ 276,73

Kosten beroep t.l.v. Staat:

Afschrift vonnis: **€ 114,00**

Het hof van beroep te Gent, tiende kamer
rechtdoende in correctionele zaken:

Gezien het voorgaand arrest van vandaag;

Gelet op de vordering van het openbaar ministerie, die strekt tot de onmiddellijke
aanhouding van de veroordeelde

V.K., met Thaise nationaliteit, (RRN 71.03.03-676.67)

Nu de veroordeelde weet door de opgelegde straf hoe zwaar justitie tilt aan de bewezen
bevonden feiten en er gevaar bestaat dat zij zich zal pogen te onttrekken aan de
uitvoering van de straf en de veroordeelde geen vaste woon- of verblijfplaats heeft in
het Rijk en geen enkele band heeft met België, is de onmiddellijke aanhouding
noodzakelijk.

OM DEZE REDENEN

HET HOF, beslissend bij afwezigheid van de beklaagde,
gezien artikel 33 van de Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorhechtenis,

beveelt de **onmiddellijke aanhouding** van de veroordeelde

V.K., voornoemd;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 10 juni 2022 tiende correctionele
kamer, samengesteld uit raadsheer M.B., Als wnd. kamervoorzitter, en de raadsheren
B.M. en V.M., in aanwezigheid van E.J., advocaat-generaal, met bijstand van griffier M.L.